

Muhammad
Wysłannik Boży
-pokój z Nim-

Autor

Dr.Abdurrahman Alsheha

Tłumaczenie:
Abdelwahab Bouali
Białystok-Polska

SPIS TREŚCI:

1. Terminologia użyta w książce.
2. Wprowadzenie.
3. Rodowód wysłannika Muhammada (ﷺ)
4. Miejsce urodzenia i dzieciństwo Muhammada(ﷺ)
5. Charakterystyka proroka Muhammada(ﷺ)
6. Zwyczaje moralne i cechy charakteru Proroka(ﷺ)
7. Wybrane cechy etyki Proroka(ﷺ)
8. Bezstronne świadectwa niektórych świątłych ludzi Zachodu
9. Żony Wysłannika (ﷺ)
10. Wybrane dowody na posłannictwo Muhammada(ﷺ)
11. Wybrane argumenty rozumowe potwierdzające prawdziwość posłannictwa i prococtwa Muhammada (ﷺ).
12. Do czego zobowiązuje nas oświadczenie, że Muhammad (ﷺ) jest wysłannikiem Boga?
13. Podsumowanie

Terminologia użyta w książce.

Muzułmanie, kiedy wspominają Allaha (ﷻ) oraz Wysłannika Muhammada (ﷺ) i wszystkich Wysłanników (ﷺ), a także Aniołów (ﷺ) i towarzyszy Wysłannika Muhammada (ﷺ) wypowiadają specjalne słowa okazując im w ten sposób wielki szacunek.

Książka ta w swojej treści zawiera arabskie zwroty, których znaczenia są następujące:

سُبْحَانَ اللَّهِ
وَعِزَّتِهِ

ALLAH: *Subhaanahu wa ta'ala- Chwała Jemu i Wyniosłość.*

صَلَّى
وَعَلَيْهِ
السَّلَامُ

Wysłannik Muhammad: *salla-llahu 'alaihi wa salam- Pokój i błogostawieństwo Allaha niech będą z nim.*

عَلَيْهِمُ
السَّلَامُ

Aniołowie i Wysłannicy: *'alaihim salaam- Pokój z nimi.*

رَضِيَ
اللَّهُ
عَنْهُ

Towarzysz Wysłannika Muhammada: *radia-llahu 'anhu- Niech Allah będzie zadowolony z niego.*

رَضِيَ
اللَّهُ
عَنْهُمْ

Towarzysze Wysłannika Muhammada: *radia-llahu 'anhum- Niech Allah będzie zadowolony z nich.*

رب (*Rabb*) Zamiast tego słowa , które oznacza Bóg, niektórzy wolą używać słowa *Pan*, ponieważ pierwsze słowo(Bóg) pochodzi z Ewangelii i określa się nim również Mesjasza zaś słowo *Pan* tłumaczy się jako przywódca, sędzia, król jednak nie oddają one pełnego znaczenia słowa Bóg.

Muhammad Wysłannik Boży pokój z Nim

Słowo 'Rabb' natomiast oznacza: Stwórca, Jedyiny Żywiciel, jedynie On utrzymuje stworzenia przy życiu i On sam decyduje o ich poczęciu i śmierci.

دين (Diin) Słowo to tłumaczone jest jako wiara, jednak w języku arabskim oznacza ono ukierunkowanie stylu życia prywatnego i społecznego i określa wszystkie formy czczenia Boga oraz życie polityczne, a także szczegółowe prawa i ogólne zasady postępowania tak jak czystość, moralność i inne sprawy dotyczące ogólnego życia.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

W imię Boga Miłosiernego, Litościwego

**Chwała Allahowi Bogu światów oraz pokój i
błogosławieństwo niechaj będą z prorokiem Muhammadem,
z Jego rodziną i z wszystkimi Jego towarzyszami**

Wprowadzenie:

Kiedy mówimy o wysłanniku Muhammadzie (ﷺ) to mówimy o największej doskonałej ludzkiej postaci wszechczasów. Kto pozostawi na bok religijny fanatyzm i osobiste upodobania i zacznie studiować historię życia Proroka (ﷺ) zapoznając się z jego moralnym zachowaniem i szlachetnymi cechami charakteru Wysłannika (ﷺ) ten z pewnością zaświadczy o jego wielkiej i doskonałej osobowości. Niektórzy sprawiedliwi i uczciwi nie-muzułmanie także świadczą o tym.

Nieżyjący profesor Hasan Ali, niech Allah będzie dla niego litościwy, powiedział w swoim czasopiśmie „Noor al-Islam”, że jego kolega Brahmin¹ stwierdził pewnego razu: „Uznaje i wierze, że Wysłannik islamu jest największym i najbardziej rozwiniętym człowiekiem w historii.” Profesor Hasan Ali, zapytał go: „Dlaczego uważasz Go za takiego człowieka?” Brahmin odpowiedział: „Żaden z ludzi nie posiadał jednocześnie takiego charakteru, sposobu zachowania się,

¹ Brahmin: członek najwyższej z czterech hinduskich kast; kasta kapłańska.

manier i zasad moralnych takich, jakie on posiadał. Był on królem, który zjednoczył całą Zatokę, jednocześnie będąc skromnym i pokornym. Wierzył, że wszelka władza należy tylko do Boga.”

Wielkie bogactwa mogły należeć do Wysłannika (ﷺ), ale on jednak żył bardzo skromnie i biednie, czasami pozostawał głodny, a w jego domu ogień nie był rozpalany nawet przez kilka dni. Był on wielkim przywódcą; kierował np. małą grupą w bitwie przeciwko tysiącom i zdecydowanie pokonywał ich. Kochał pokój i pokojowe rozejmy, pomimo, że miał mnóstwo odważnych i walecznych towarzyszy po swojej stronie. Każdy z nich był gotów stawiać czoła tysiącom nieprzyjaciół bez najmniejszego poczucia strachu. Prorok był jednak człowiekiem o dobrym sercu, miłosiernym i nie chciał niepotrzebnego rozlewu krwi. Bardzo troszczył się o sprawy Półwyspu Arabskiego, jednocześnie nie zaniedbując swojej rodziny, domostwa, biednych i wszystkich, którzy byli w potrzebie. Był gorliwy w nawoływaniu do islamu tych, którzy zapominali o swoim Stwórcy i zbaczali z drogi prostej. Generalnie był on człowiekiem, któremu zależało na polepszeniu, doskonaleniu i ogólnemu dobrobycie ludzkości, jednocześnie sam nie pozwalał sobie na bogactwo i przyjemności. Zajmował się czczeniem Boga i uwielbiał czynić rzeczy, które zadawałają Stwórcę. Nigdy nie był zawistny i mściwy z powodów osobistych. Nawet modlił się o dobro dla swoich nieprzyjaciół i przestrzegał ich przed karą Bożą.

Jeżeli chodzi o sprawy materialne i przyziemne był bardzo wstrzeźliwy i modlił się często przez całą noc. Był bardzo odważnym i mężnym żołnierzem, niezawodnym Prorokiem, który zdobył narody i państwa. Sypiał na macie z siana i poduszce wypełnionej ostrymi, suchymi włóknami. Pomimo,

że ludzie okrzyknęli go przywódcą Arabów, królem Półwyspu Arabskiego i otrzymał wiele bogactwa, które nagromadzone było w meczecie, on i jego rodzina prowadzili proste, skromne życie.

Fatima (ﷺ)² żaliła się na ciężką pracę, jaką wykonywała, mielenie ziarna i noszenie wody i jak to odcisnęło się na jej zdrowiu. Jednak Prorok (ﷺ) nie podarował jej bogactwa, a poradził jej modlitwę i polecił rodzaj suplikacji do Boga o wsparcie. Przyjaciel Proroka Omar (رضي الله عنه)³ przyszedł pewnego razu do Wysłannika (ﷺ) i spojrzał na jego pokój, zobaczył, że nic tam nie ma, oprócz maty, na której siedział Prorok, a która odciskała ślady na jego ciele. Jedynym prowiantem w jego domu była połowa Saa'⁴ jęczmienia i pojemnik z wodą wiszący na ścianie, to było wszystko, co posiadał Prorok (ﷺ) w czasie, kiedy już połowa ludności Półwyspu Arabskiego była pod jego kontrolą.

Kiedy Omar (رضي الله عنه) to zobaczył nie mógł się powstrzymać od płaczu. Wtedy Wysłannik Boży (ﷺ) mu odpowiedział:

„O Omarze! Dlaczego płaczesz? Rzekł: „Jak mam nie płakać skoro cesarz Bizancjum i Chosrow - król Persji cieszą się przyjemnościami życia doczesnego, a Wysłannik Boży nie posiada nic ponad to, co ja widzę.” Wtedy Wysłannik (ﷺ) rzekł: „O Omarze! Czy nie akceptujesz tego, że oni mają w zamian życie doczesne a my ostateczne?.” (Buchari, hadis nr.4629)

Kiedy Prorok (ﷺ) sprawdzał swoje oddziały przed zajęciem Mekki, Abu Sufjan stał za Al-abbas (رضي الله عنه), wujkiem Proroka i

² Fatima była jedną z córek wysłannika Muhammada (ﷺ).

³ Jeden z najbliższych przyjaciół i towarzyszy Proroka (ﷺ), drugi kalif po śmierci Proroka (ﷺ).

⁴ Saa' - jednostka miary równa czterem garściami (trzymając dłonie razem złożone przy nabieraniu).

spoglądali na sztandary armii muzułmańskiej. W tym czasie Abu Sufjan nie był jeszcze muzułmaninem. Był zdumiony ogromną liczbą muzułmanów, która zalewała drogę w kierunku Mekki jak woda. Nikt nie był w stanie ich zatrzymać, ani nic nie mogło stanąć im na przeszkodzie. Wtedy Abu Sufjan powiedział do Al-abbasa: „O Al-abbas, twój bratanek stał się wielkim królem! Al-abbas odpowiedział; „To nie panowanie królewskie, to bardziej posłannictwo i przesłanie islamu”.

Odej at-Ta’i syn Hatima at-Ta’i, który był uosobieniem szczodrości jeszcze jako chrześcijanin wziął pewnego razu udział w zebraniu prowadzonym przez Wysłannika (ﷺ).

Widząc jak towarzysze Proroka poważają go i z jakim szacunkiem odnoszą się do Wysłannika (ﷺ) poczuł się zdezorientowany, czy był to prorok czy też król? Zadał sobie pytanie: „Czy to król czy jeden z wysłanników Boga?” Kiedy tak rozmyślał, pewna kobieta-nędzarka podeszła do Wysłannika (ﷺ) i powiedziała : „Chcę ci powiedzieć coś poufnego” Prorok (ﷺ) zapytał się, w którym miejscu Medyny chce się z nim spotkać i udał się za nią odpowiadając na potrzebę tej biednej kobiety szanując jej wolę i pomagając jej. Kiedy Odej zobaczył pokorę i skromność Proroka i jego gotowość pomocy każdemu, a szczególnie temu najbiedniejszemu odkrył prawdę i przestał zadawać sobie pytania i przyjął islam.

Podamy kilka opinii i stwierdzeń orientalistów dotyczących wysłannika Muhammada (ﷺ). My muzułmanie mocno wierzymy w Pośłańca Bożego i jego przesłanie i nie potrzebujemy w związku z tym takich opinii nie-muzułmanów, aby utwierdzić się w tym przekonaniu, jednak podajemy je z następujących dwóch powodów:

a) aby posłużyły one jako napomnienie i przestroga dla nazywających się tylko muzułmanami, a którzy porzucili drogę Proroka (ﷺ) i jego nauczanie i dzięki czemu może wezmą to pod uwagę i wrócą do swojej religii.

b) dla nie-muzułmanów, żeby poznali, kim był Prorok Muhammad (ﷺ) według opinii ludzi należących do ich autorytetów, co pozwoli im zbliżyć się do islamu.

Proszę wszystkich czytelników, aby nie kierowali się wcześniejszymi poglądami i uprzedzeniami przy poszukiwaniu prawdy przy zetknięciu się z materiałami islamskimi czy też innymi. Proszę Boga, aby otworzył ich serca na dostrzeżenie i zaakceptowanie prawdy, wskazał im właściwą drogę i natchnął ich, aby według niej kroczyli.

Dr.Abdurrahman Abdulkarim Alsheha

P. O. Box /59565/Riyadh – 11535 - Arabia Saudyjska

Email: alsheha2@gmail.com www.islamland.org

Rodowód wysłannika Muhammada (ﷺ)?

Abu al-Kasim (ojciec Kasima), Muhammad, syn Abdullaha, syna Abdul Mutaliba. Pochodził z plemienia arabskiego Kurejszytów.

Jego rodowód sięga do Adnana potomka Ismaila (عليه السلام), a Ismail (عليه السلام) był synem Ibrahima (عليه السلام) – ukochanym przez Allaha (ﷻ)-niech Bóg ich wszystkich błogosławi. Rodowód matki Muhammada (ﷺ) - Aminy córki Łahba sięga również do Adnana potomka Ismaila (عليه السلام). Wysłannik (ﷺ) rzekł:

"Zaprawdę Bóg wybrał Kinanę spośród potomstwa Ismaila, a z Kinany wybrał Kurejszytów, a z Kurejszytów wybrał klan Haszim, a z niego wybrał mnie."

(Sahih Muslim, hadis nr.2276)

Muhammad (ﷺ) miał szlachetne pochodzenie. Nawet jego wrogowie potwierdzali ten fakt, tak jak poświadczył to przed Herakliuszem władcą Rzymu Abu Sufjan, najgorszy wróg islamu zanim stał się muzułmaninem.

Abdullah bnu Abbas (رضي الله عنه) kuzyn Wysłannika (ﷺ) opowiedział, że Wysłannik Boży (ﷺ) napisał do Herakliusza i zachęcał go do przyjęcia islamu poprzez wysłanie jednego z towarzyszy Dihja Al Kalbi (رضي الله عنه) z listem do Herakliusza. Dihja (رضي الله عنه) doręczył ten list gubernatorowi Buszry a ten Herakliuszowi.

Herakliusz jako znak wdzięczności Bogu przeszedł wcześniej na piechotę drogę od Hims do Ilya (Jerozolima) za to, że Bóg pozwolił mu odnieść zwycięstwo nad wojskami perskimi. Gdy dotarł do niego list od Wysłannika (ﷺ), po przeczytaniu go, powiedział: "Odszukajcie dla mnie jednego z jego ludzi (Araba z plemienia Kurejszytów), abym mógł się od niego czegoś dowiedzieć o tym wysłanniku Boga".

W tym czasie Abu Sufjan bnu Harb przebywał w Szam⁵ (terytorium Górnej Syrii) z kilkoma kupcami Kurejszytami, podczas rozejmu, jaki Wysłannik Boga zawarł z poganami z plemienia Kurejszytów. Abu Sufjan powiedział: „Posłaniec Herakliusza odnalazł nas w Górnej Syrii i zabrał mnie i moich towarzyszy do Ilya i zostaliśmy osobiście przedstawieni Herakliuszowi. Przebywał wtedy w swoim królewskim dworze, ubrany w koronę, otoczony wyższymi rangą osobistościami bizantyjskimi. Herakliusz rzekł do swego tłumacza:

„Zapytaj, kto z nich jest najbliższy temu, który twierdzi, że jest wysłannikiem Boga”. Abu Sufjan dodał: „Odpowiedziałem: Ja jestem mu najbliższy”, więc zapytał: „Jak bliski jesteś mu?” Odpowiedziałem: „Jestem jego kuzynem i nie ma nikogo z plemienia Abd Manaf, oprócz mnie”, Herakliusz powiedział: „Podejdz do mnie” i rozkazał, aby moi towarzysze stanęli koło mnie i zwrócił się do swojego tłumacza: „Powiedz jego towarzyszom, że mam zamiar zapytać się go o człowieka, który twierdzi, że jest prorokiem Boga. Jeżeli będzie kłamał od razu mu się przeciwstawcie”. Abu Sufjan dodał:

„Na Boga! Nie powiedziałbym prawdy o Wysłanniku, gdyby to nie spowodowało, że moi towarzysze nazwaliby mnie kłamcą, ale to wstyd być nazwanym kłamcą, więc powiedziałem prawdę”. „Herakliusz powiedział tłumaczowi: „Zapytaj go, z jakiej rodziny ten prorok pochodzi”. Ja odpowiedziałem: „Pochodzi ze szlachtetnej rodziny pośród nas”. On odpowiedział: „Czy kiedykolwiek ktoś spośród was twierdził to samo przed nim?”

⁵ to historyczny region na Bliskim Wschodzie odgraniczający okręg śródziemnomorski. Głównie włącza się do niego tereny obecnej Syrii, Libanu, Palestyny i Jordanii.

Odpowiedziałem, że nie. „Czy kiedykolwiek zanim to ogłosił był znany z jakiś kłamstw?” Odpowiedziałem, że nie. Herakliusz zapytał: „Czy ktoś z jego przodków był królem?”, Odpowiedziałem: „Nie”. „Czy jego zwolennikami są dostojnicy czy biedacy?”, Odpowiedziałem: „Biedni są jego zwolennikami”. On zapytał: „Czy ich liczba codziennie zwiększa się czy maleje?”, odpowiedziałem: „Ich liczba zwiększa się”. On powiedział: „Czy ktokolwiek, kto przyjął jego religię był z tego niezadowolony i w związku z tym odrzucił ją?”, odpowiedziałem, że nie. Herakliusz zapytał: „Czy on dotrzymuje obietnic?”, odpowiedziałem, że tak. „Jesteśmy teraz w trakcie zawierania rozejmu z nim i obawiamy się, żeby nas nie zawiódł”.

Potem Abu Sufjan przyznał się innym: Nic nie powiedziałem złego i kłamliwego o Muhammadzie tylko te słowa ‘obawiam się, aby nas nie zawiódł’ i nie chcę, aby przez to ludzie nazwali mnie kłamcą.

Herakliusz zapytał: „Czy kiedykolwiek byliście z nim w stanie wojny?”, odpowiedziałem, że tak. „Jaki był wasz wynik bitwy z nim?” Odrzekłem: „Czasami on był zwycięzcą, a czasami my”. Powiedział: „Co wam rozkazał?” Odpowiedziałem: „Kazał nam czcić tylko Jedyne Boga i nikogo innego, oraz pozostawić to, co nasi przodkowie zwykli czcić. Kazał nam także modlić się, dawać jałmużnę, być czystymi moralnie, dotrzymywać obietnic i zwracać to, co nam zostało powierzone”. Kiedy to powiedziałem Herakliusz rzekł do swego tłumacza: „Powiedz mu, że pytając go o pochodzenie tego proroka odpowiedział, że należy on do szlachejnej rodziny. Jest prawdą, że wszyscy wysłannicy wywodzili się ze szlachejnych rodów.

Zapytałem cię potem czy ktokolwiek z was twierdził to samo, twoja odpowiedź zaprzeczyła temu. Gdybyś

potwierdził to, pomyślałbym, że ten człowiek ubiega się o coś, co już ktoś przed nim zrobił. Kiedy zapytałem się czy kiedykolwiek zarzucono mu mówienie kłamstw, zaprzeczyłeś; więc uważam, że człowiek, który nigdy nie oszukał ludzi, tym bardziej nie będzie mówił kłamstw o Bogu. Następnie zapytałem, czy ktoś z jego przodków był królem, także zaprzeczyłeś. Gdybyś to potwierdził, pomyślałbym wtedy, że ten człowiek pragnie królestwa swych przodków. Kiedy zapytałem cię, czy w jego ślady idą bogaci czy biedni, odpowiedziałeś, że jego zwolennikami są biedni ludzie. Rzeczywiście zwolennikami wysłanników Boga są właśnie biedacy. Później zapytałem, czy ich liczba zwiększa się czy zmniejsza. Odpowiedziałeś, że zwiększa się. Faktycznie, to jest następstwem prawdziwej wiary. Zapytałem cię czy ktoś, kto przyjął tę wiarę był w związku z tym niezadowolony i porzucił ją później, odpowiedziałeś, że nie. To jest znak, że ta wiara jest prawdziwa, kiedy zadowolenie z niej wypełni serce, każdego będzie to cieszyć. Zapytałem czy dotrzymuje obietnic. Odpowiedziałeś, że tak. Tacy właśnie są wysłannicy; zawsze dotrzymują obietnic. Kiedy zapytałem cię czy walczyłeś przeciwko niemu i czy on walczył z tobą, potwierdziłeś i odpowiedziałeś, że czasami on zwyciężył a czasami wy. Zaprawdę, tak jest z wysłannikami, którzy poddani są próbie, ale zawsze do nich należy ostateczne zwycięstwo. Następnie zapytałem, co wam nakazuje. Odpowiedziałeś, że nakazuje wam czcić tylko jedyne Boga, pozostawić to, co czcili wasi przodkowie, modlić się, mówić prawdę, zachować czystość, dotrzymywać danych obietnic i oddawać to, co zostało wam powierzone. To są rzeczywiście cechy proroka, który wiem, że miał się pojawić, ale nie wiedziałem, że będzie to jeden spośród was. Jeżeli wszystko, co powiedziałaś jest prawdą, wkrótce

zajmie on ziemię pod moimi stopami i gdybym wiedział, że w końcu go spotkam, to od razu chciałbym się z nim zobaczyć, a gdybym już był obok niego to napewno obmyłbym jego stopy". Abu Sufjan dodał:

„Herakliusz poprosił, więc o list od wysłannika Boga i został on przeczytany. Jego treść brzmiała następująco:

W imię Boga, Najlitościwszego i Najmiłosierniejszego. Ten list jest od Muhammada, sługi Boga, Jego wysłannika, do Herakliusza, władcy Bizancjum. Pokój niech będzie z tymi, którzy podążają właściwą drogą. Zapraszam cię do poddania się Jedynemu Bogu. Zaakceptuj islam, a będziesz zabezpieczony; przyjmij islam, a Bóg obdarzy cię podwójną nagrodą. Jeżeli odrzucisz zaproszenie do islamu, będziesz odpowiedzialny za zmylenie i niepoprowadzenie swojego ludu na właściwą drogę.

﴿Powiedz: "O ludu Księgi! Dochodźcie do słowa jednakowego dla was i dla nas: abyśmy nie czcili nikogo innego, jak tylko Boga, abyśmy nie dodawali Jemu niczego za współtowarzyszy i aby jedni z nas nie brali sobie innych jako panów, poza Bogiem. "A jeśli oni się odwrócą, to powiedzcie: "Bądźcie świadkami, że my jesteśmy całkowicie poddani!."﴾⁶

(Kur'an 3;64)

Abu Sufjan dodał:

„Kiedy Herakliusz skończył przemawiać, rozległa się wielka wrzawa spowodowana przez bizantyjskich dostojników i hałas był tak wielki, że nie rozumiałem, co oni mówili więc odprawiono nas z dworu”.

„Gdy wyszedłem z moimi towarzyszami zostaliśmy sami, powiedziałem wtedy do nich „Zaprawdę, sprawy syna Abi

⁶ Znaczenie wersetów Kur'anu w tłumaczeniu prof. Józefa Bielawskiego.

Kabszy (tj. Proroka) zyskały na mocy. Król Rzymian odczuwa trwogę z jego powodu”.

Abu Sufjan rzekł:

“Na Boga, coraz bardziej jestem pewny, że ta religia, którą on głosi w końcu zwycięży i ja zaakceptuje islam.”

(Buchari, hadis nr.2782)

Miejsce urodzenia i dzieciństwo Muhammada (ﷺ)

Prorok urodził się w roku 571 (n.e.) w plemieniu Kurejszytów, w Mekce (stolica religijna, Półwysep Arabski).

Arabowie wykonywali pielgrzymkę do Mekki i okrążali Ka’bę, która była wybudowana przez proroka Abrahama (ﷺ) i jego syna Ismaila (ؑ), niech Bóg Jedyny im błogosławi.

Wysłannik (ﷺ) był sierotą. Ojciec Muhammada (ﷺ) zmarł przed jego urodzeniem, a jego matka umarła, kiedy miał 6 lat. Był wtedy pod opieką swego dziadka, Abdul Mutaliba, ale kiedy i on odszedł, opieką otoczył go wujek Abu Talib. Jego plemię jak również inne, oddawały cześć różnym bożkom wykonanym z kamienia, drewna, a nawet ze złota. Niektóre z tych idoli były umieszczone wokół Ka’by. Ludzie wierzyli, że mogą one uchronić od zła lub powiększyć ich dobrobyt.

Prorok (ﷺ) był godnym zaufania i uczciwym człowiekiem. Nigdy nie był zdrażliwy, można było na nim polegać, nigdy nie skłamał i nie oszukiwał; był znany pośród swych ludzi jako „Al-Amin”, czyli „Godny Zaufania”. Ludzie powierzali mu swoje wartościowe przedmioty, kiedy udawali się w podróż. Nazywany też był „As-Sadik” czyli „Prawdomówny”, gdyż nigdy nie kłamał. Wyróżniał się dobrymi manierami, ładnie się wypowiadał i uwielbiał pomagać innym. Posiadał piękne cechy charakteru i był uwielbiany przez ludzi.

Bóg Najwyższy (ﷻ) mówi:

﴿Zaprawdę, ty jesteś obdarzony wspaniałym charakterem!﴾ (Kur'an 68:4)

Słynny angielski historyk i pisarz, **Tomasz Carlyle** (1795-1881r.) napisał w swojej książce „**Heroes, Hero-Worship and the Heroic in History**”:

„Od wczesnego wieku, Muhammad był znany jako człowiek rozważny i rozmyślający. Jego towarzysze nazywali go „Al-amin, Wierny”. Człowiek prawdy i wierności, szczery w tym, co czynił, mówił lub myślał. Raczej oszczędny w słowach, ale treściwy, milczący, gdy nie było nic ważnego do powiedzenia, ale zawsze trafnie odnoszący się do poruszanej sprawy, roztropny, mądry, szczery, kiedy zabierał głos zawsze rzucał światło na poruszaną kwestię. To był jedyny w swoim rodzaju sposób wypowiedzania się wart naprawdę mówienia! W całym jego życiu odnajdujemy, że był on postrzegany jednakowo jako autentycznie braterski człowiek. Poważny, ale jednocześnie uprzejmy i miły, szczery z charakteru, serdeczny, towarzyski czasami nawet żartobliwy, naturalny w swym uśmiechu. Żywiotowy, spontaniczny, prawdziwy i sensowny człowiek! Obdarzony wspaniałym umysłem,.....”

Wysłannik (ﷺ) lubił samotnie przebywać w grocie zwanej Hira zanim jeszcze został powołany na wysłannika Bożego. Zdarzało się, że zostawał w tej grocie przez kilka nocy.

Nigdy nie brał udziału w żadnych kłamstwach i nie znosił fałszu, nigdy nie spożywał napojów odurzających, nigdy nie pokłonił się przed żadną rzeźbą czy figurką bożka, ani na nią nie przysięgał i nie składał dla niej ofiary. Był pasterzem dla swych ludzi jak pasterz czuwający nad stadem owiec.

Wysłannik Boga (ﷺ) powiedział:

“Każdy prorok wysłany przez Boga musiał być pasterzem. Zapytali go jego towarzysze: A ty Wysłanniku? Odrzekł: Ja też pasłem za pewną opłatą dla Mekkańczyków.”

(Buchari, hadis nr.2143)

W wieku 40 lat, Muhammad (ﷺ) otrzymał objawienie będąc w grocie Hira. Aisza (رضي الله عنها) Matka Wiernych, powiedziała:

“Pierwszą rzeczą, jaka przytrafiła się Prorokowi podczas pobytu w Hira opodal Mekki były widzenia. Za każdym razem, kiedy mu się one objawiały były przejrzyste i bardzo realne jak pojawienie się świtu. Wysłannik Boga (ﷺ) polubił to samotne miejsce medytacji. Spędzał tam długie godziny w ciągu dnia i nocy przed powrotem do swojej rodziny. Zabierał tam ze sobą zapas wody i pożywienia. Kiedy wracał do swej żony Chadidży⁷ zabierał świeży zapas wody i wracał jeszcze raz do groty, by kontynuować swą medytację. Prawda, która została mu objawiona przyszła do niego, kiedy przebywał w grocie Hira. Anioł Gabriel (جبرائيل عليه السلام) ukazał się Prorokowi i rozkazał mu czytać. Muhammad (ﷺ) odpowiedział: “Nie potrafię czytać!” Gabriel porwał Muhammada w ramiona tak, że ten nie mógł prawie oddychać i ponowił swe polecenie kolejny raz: “O Muhammad! Czytaj!” I znowu, Muhammad odpowiedział: “Nie potrafię czytać!” Na to Anioł Gabriel pochwycił go w ramiona i po raz trzeci polecił mu czytać, ale ten odpowiadał, że nie potrafi więc ponownie chwycił go mocno. Tym razem Anioł Gabriel rozluźnił uścisk i powiedział:

⁷ Pierwsza żona proroka (□)

﴿Czytaj! W imię twego Pana, który stworzył!
Stworzył człowieka z grudki krwi zakrzepłej!
Czytaj! Twój Pan jest Najszlachetniejszy! Ten, który
nauczył człowieka przez pióro; Nauczył człowieka,
tego, czego on nie wiedział.﴾ (Kur'an 96;1-3)

“Boży Wyśłannik (ﷺ) wrócił do domu zakłopotany i cały drżący. Wszedł do domu i rzekł do Chadidży: Nakryj mnie! Nakryj! Tak też zrobiła, aż doszedł do siebie. Następnie opowiedział, co się wydarzyło w grocie Hira. Powiedział: Zaczynałem już się o siebie martwić, co się ze mną stanie. Chadidża (رضي الله عنها) uwierzyła mu i zapewniła mówiąc: Nie obawiaj się! Zaprawdę przysięgam na Allaha, który jest Wywyższony, On cię nigdy nie poniży! Jesteś dobry dla swych przyjaciół i dla swoich bliskich. Pomagasz potrzebującym i biednym. Jesteś hojny i przyjazny dla swych gości. Służysz ludziom w potrzebie. Chadidża udała się do swego kuzyna Łaraka ibn Nałfal bin Asad bin Abdul Uzza. Człowiek ten został chrześcijaninem w czasie przed islamem, zwanym erą ignorancji. Był on mądrym człowiekiem, przepisywał księgi. Przepisał Pismo święte po hebrajsku. Był już starym człowiekiem. Chadidża (رضي الله عنها) powiedziała do kuzyna: O kuzynie, posłuchaj, co twój bratanek ma ci do powiedzenia. Łaraka zapytał: Co takiego chcesz mi mój drogi bratanku powiedzieć? Wyśłannik Boży (ﷺ) poinformował go, co wydarzyło się w grocie Hira i co tam ujrzał. Słyszając to Łaraka rzekł: Zaprawdę, przysięgam na Boga! To był ten sam Anioł Gabriel, który przyszedł do proroka Mojżesza (عليه السلام). Chciałbym dożyć czasu, kiedy twoi ludzie wypędzą cię z Mekki! Wyśłannik Boży (ﷺ) zdziwił się tymi słowami: Czy oni mnie wypędzą z

Mekki?! Łaraka potwierdził to mówiąc: Żaden jeszcze człowiek nie został tak obarczony, że za przekazanie tak ważnego przesłania, jego ludzie wystąpią przeciw niemu. Jeżeli dożyję tego będę cię wspierać. Łaraka jednak po niedługim czasie zmarł.” (*Buchari, hadis nr.3*)

Wspomniane wyżej wersety z sury „Ikra” zapoczątkowały prorocstwo Muhammada (ﷺ) następnie zaś zesłane były mu następujące wersety:

«O ty, okryty płaszczem! Powstań i ostrzegaj! I twego Pana wysławiaj! I twoje szaty oczyszczaj! Od obrzydliwości - uciekaj!.» (Kur’an 74;1-4)

To objawienie zapoczątkowuje jego misję jako wysłannika Bożego.

Wraz z pojawieniem się tego fragmentu rozdziału Kur’anu, Prorok (ﷺ) rozpoczyna publiczne nawoływanie do islamu. Najpierw zaczyna wśród swych ludzi. Niektórzy z nich od razu uparcie odmawiają słuchania go, dla nich to, do czego nawoływał Muhammad (ﷺ) było czymś nowym.

Religia islamu jest kompletną drogą życiową, która zawiera w sobie nie tylko aspekt religijny, ale dotyczy też spraw społecznych, polityki i ekonomii.

Co więcej islam nie tylko nawoływał ludzi do czczenia Boga, ale do porzucenia idoli (fałszywych bóstw) i rzeczy, które oni czcili; zabraniał im rzeczy, które dla nich były przyjemne, tak jak np. spożywanie napojów odurzających, korzystanie z lichwy, uprawianie cudzołóstwa i hazard. Także nawoływał ludzi do sprawiedliwości i uczciwości między sobą a jedyną rzeczą, która może ich różnić to stopień bogobojności. Jak to możliwe żeby Kurejszyci najszlachetniejsi z plemion (wśród Arabów) mieliby stanąć na równi z niewolnikami? Nie tylko

ludzie nie chcieli słuchać tego i odmawiali przyjęcia islamu, ale także zaczęli prześladować Proroka (ﷺ) i potępiać go, mówiąc, że jest szaleńcem, magikiem i kłamcą, czego wcześniej przed nadejściem islamu nie śmieli o nim mówić. Nawoływali i podburzali nieświadome i ciemne tłumy przeciwko niemu, krzywdzili go i torturowali jego towarzyszy. Abdullah bnu Mas'ud (رضي الله عنه), bliski towarzysz Proroka (ﷺ) powiedział:

“Kiedy Prorok (ﷺ) stał modląc się nieopodal Ka’aby, grupa Kurejszytów siedziała niedaleko. Jeden z tej grupy powiedział: Czy widzicie tego mężczyznę? Kto przyniesie mi nieczystości i wnetrżności wielbłądzie i położy mu na plecach jak będzie robił pokłon? Najbardziej nikczemny z nich ochoczo podjął się tego. Kiedy Prorok pokłonił się, ten położył na niego te brudy, ale Wysłannik (ﷺ) nie podniósł się. Zaczęli się tak głośno śmiać i kpić, że nieomal przewracali się na siebie. Ktoś poszedł do Fatimy, która wtedy była młodą dziewczynką i poinformował ją o tym incydencie. Pośpieszyła w kierunku Wysłannika i zdjęła z niego te nieczystości, następnie odwróciła się w ich kierunku i zaczęła im złorzeczyć.” (*Buchari, hadis nr.498*)

Munib al-Azdi (رضي الله عنه), jeden z towarzyszy Proroka (ﷺ) powiedział: Zobaczyłem wysłannika Bożego jeszcze w czasie przed islamem (czas ignorancji) przemawiającego do ludzi:

“Powiedźcie, iż nie ma bóstwa wartego czci, której warty jest tylko Jedyne Bóg, jeżeli chcecie, aby się wam powiodło. Wtedy znaleźli się tacy, którzy zaczęli pluć i rzucać piachem w jego twarz, którzy przeklinali go, aż do południa. Aż jakaś dziewczynka przysłała z wielkim pojemnikiem wody, a on umył sobie twarz i ręce, wtedy

powiedział: O córko, nie obawiaj się, twój ojciec nie będzie upokorzony ani nie spotka go bieda.”

(Mu'adżam al-Kabir, hadis nr. 805)

Zapytano towarzysza Proroka (ﷺ) Abdullaha bnu Amr bnu al-As (رضي الله عنه) o zło, jakie wyrządzali Wysłannikowi poganie, a on odpowiedział:

“Raz pewien poganin zbliżył się do Proroka (ﷺ), kiedy ten się modlił obok Ka’aby i skrzył mu pod szyją jego ubranie dusząc go. Abu Bakr⁸ szybko zbliżył się i chwycił człowieka za ramię i odepchnął go od Proroka mówiąc: „ Czy zabijesz człowieka tylko, dlatego, że on głosi, że Bóg Jedyny jest jego Panem i objawia mu dobre wieści?”

(Buchari, hadis nr.643)

Pomimo tych przykrych wydarzeń Prorok (ﷺ) nie zaprzestał nawoływania do islamu. Głosił swoje przesłanie wielu plemionom, które przychodziły do Mekki na Hadżdż⁹. Kilka z nich pochodzących z miasta Yatrib (miasto na północ od Mekki, dzisiaj znane jako Medyna) uwierzyło mu i zaprzysięgło wspierać go i pomagać, jeżeli przybyłby do nich. Prorok (ﷺ) wysłał do tych plemion Mus’aba bnu Umair (رضي الله عنه), aby nauczał ich zasad Islamu. Po wszystkich tych trudnościach i udrękach, jakim muzułmanie musieli stawiać czoła w Mekce a jakie wyrządzali im ich rodacy, Bóg pozwolił im wyemigrować do Medyny. Mieszkańcy tego miasta przywitali ich i przyjęli w jak najlepszy sposób. Medyna stała się stolicą nowego państwa islamskiego i miejscem, z którego islam zaczął rozprzestrzeniać na cały świat.

⁸ Najbliższy z towarzyszy Proroka (ﷺ), pierwszy kalif islamu po śmierci Wysłannika

⁹ Pielgrzymka do Mekki

Wysłannik Boga (ﷺ) osiedlił się tam i nauczał ludzi recytacji Kur’anu oraz reguł religii. Mieszkańcy Medyny byli bardzo poruszeni i wzruszeni cudownym charakterem i wspaniałymi manierami Proroka (ﷺ). Kochali go bardziej niż siebie samych, służyli mu pomocą i poświęcili wszystko, co mieli na drodze islamu. Społeczność ta była silna a jej członkowie byli obdarzeni wielką wiarą i byli bardzo szczęśliwi. Ludzie szanowali się i panowało między nimi prawdziwe braterstwo, które było wyraźnie widoczne. Wszyscy byli sobie równi – bogaci, szlachetni i biedni, czarni i biali, Arabowie i nie-Arabowie – wszyscy byli uznani przez religię Boga jako równi, nikt się nie różnił niczym poza bogobojnością. Po tym jak Kurejszyci dowiedzieli się, że przesłanie Proroka (ﷺ) rozprzestrzeniło się, wypowiedzieli mu wojnę i walczyli przeciwko niemu w pierwszej bitwie w dziejach islamu, w bitwie pod Badr. Ta bitwa toczyła się między dwiema grupami, z których jedna miała przewagę zbrojną i liczebną. Muzułmanów było 314, podczas gdy pogan było ponad 1000. Bóg obdarzył zwycięstwem Wysłannika (ﷺ) i jego towarzyszy. Po tej bitwie nastąpiło jeszcze kilka starć między poganami i muzułmanami. Po ośmiu latach Prorok (ﷺ) był gotów stworzyć armię liczącą 10 tysięcy wojowników. Wyruszyli w kierunku Mekki i zdobyli ją. W ten sposób Muhammad (ﷺ) pokonał tych, którzy wcześniej prześladowali go z wielkim okrucieństwem i z takim samym okrucieństwem torturowali jego towarzyszy. To przez nich musieli uciekać by ratować swe życie pozostawiając cały swój dobytek. Rok, w którym Wysłannik (ﷺ) odniósł zwycięstwo był rokiem przełomowym nazwanym „Feth” „Rokiem Zwycięstwa”. Bóg Najwyższy (ﷻ)mówi:

«Kiedy przychodzi pomoc Boga i zwycięstwo, kiedy widzisz ludzi przystępujących tłumnie do religii

Boga, głoś chwałę twego Pana i pros go o przebaczenie! Zaprawdę, On jest ciągle przebaczący!.﴾ (Kur'an 110;1-3)

Po zwycięstwie, Prorok (ﷺ) zwołał ludzi z całej Mekki i zwrócił się do nich tymi słowami:

**“Jak myślicie, co zamierzam z wami zrobić?”
Odpowiedzieli: Potraktujesz nas jak dobry bratanek i wspaniałomyślny brat! Wysłannik (ﷺ) rzekł: Idźcie, jesteście wolni.”** (Bajhaki, hadis nr.18055)

Ten nieprawdopodobny akt przebaczenia spowodował, że wielu przyjęło islam. Wysłannik (ﷺ) wrócił do Medyny. Po jakimś czasie, Prorok (ﷺ) zamierzał udać się na Hadżdż, więc skierował się do Mekki wraz z 114,000 towarzyszy i wykonał pielgrzymkę. Ta pielgrzymka znana jest pod nazwą „Hadżdżatul - Ładaa”, czyli pielgrzymka pożegnalna, ponieważ Prorok (ﷺ) nie odbył już następnej, zaraz po tej zmarł. Dziewiątego dnia Dhul-Hidżdża (jeden z miesięcy kalendarza muzułmańskiego) na wzgórzu Arafat, Prorok (ﷺ) wygłosił swe ostatnie pożegnalne kazanie. Powiedział wtedy:

“O ludzie, słuchajcie mnie uważnie. Nie wiem, czy będę z wami tutaj w przyszłym roku. Dlatego słuchajcie uważnie tego, co chcę wam powiedzieć i przekażcie moje słowa tym, którzy nie mogą tutaj dzisiaj być. O ludzie, tak jak uważacie miesiąc Hadżu, ten dzień i to miasto (Mekkę) jako święte, tak samo uważajcie życie i własność każdego muzułmanina za świętość. Oddawajcie dobra wam powierzone ich prawowitym właścicielom. Nie krzywdźcie nikogo, a nikt was nie skrzywdzi. Pamiętajcie, że z pewnością spotkacie swojego Pana, który zna wszystkie wasze uczynki. Bóg Jedyne (I) zabronił wam lichwy, dlatego lichwa powinna być

zniesiona. Natomiast wszelki majątek zgromadzony należy wyłącznie do swojego właściciela. Uważajcie na szatana, chrońcie waszą religię. On stracił wszelką nadzieję na zwodzenie was w dużych sprawach, dlatego miejcie się na baczności by nie zwiódł was w drobnostkach. O ludzie, to prawda, że macie szczególnie prawa względem swoich żon, ale one również mają odnośnie was. Pamiętajcie, że poślubiście je za pozwoleniem Allaha i w Jego zaufaniu. Należy im się, abyście o nie dbali w dobroci. Dobrze traktujcie swoje żony, ponieważ one są waszymi partnerkami i prawdziwym oparciem. Jest waszym prawem wymagać by nie przyjaźniły się z tymi, których nie uważacie za przyjaciół i bogobojnych. O ludzie, słuchajcie mnie uważnie, czcijcie Jedyne Boga, odmawiajcie pięć modlitw dziennie, pościećcie podczas Ramadanu, dawajcie Zakat, i odbywajcie Pielgrzymkę - Hadż jeśli tylko jesteście w stanie. Cała ludzkość pochodzi od Adama (ﷺ) i Ewy. Żaden Arab nie przewyższa nie-Araba i żaden nie-Arab nie przewyższa Araba. Biały nie jest lepszy od czarnego, ani czarny nie jest lepszy od białego, tylko i wyłącznie w pobożności i dobrych uczynkach. Wiedźcie, że każdy Muzułmanin jest bratem innego muzułmanina, wszyscy tworzą jedną wspólnotę braterską umma al-islamija. Nic nie powinno zostać przyznane muzułmaninowi z tego, co należy do jego brata bez jego zgody i przyzwolenia. Pamiętajcie, nie bądźcie względem siebie niesprawiedliwi. Pamiętajcie, że oto pewnego dnia staniecie przed Jedynym Panem i odpowiecie za swoje uczynki. O ludzie, żaden prorok ani wysłannik nie przyjdzie po mnie i żadna nowa religia nie zostanie objawiona. O ludzie! Zrozumcie dokładnie słowa, które

wam przekazuję. Zostawiam po sobie dwie rzeczy Kur'an i moją Tradycję. Jeśli będziecie się ich trzymać nigdy nie zbłądzicie. Wszyscy ci, którzy mnie teraz słuchają powinni przekazywać te słowa innym, a tamci kolejnym, być może ci ostatni zrozumieją me słowa lepiej niż ci, którzy usłyszeli je bezpośrednio ode mnie. Jedyny Boże! Obieram ciebie za świadka, iż przekazałem Twoje przesłanie."

Prorok (ﷺ) zmarł w poniedziałek, 12 Rabia al-ałłal w 11 roku Hidzry (ery muzułmańskiej) w Medynie i tam też został pochowany. Muzułmanie byli wstrząśnięci jego śmiercią, niektórzy nie mogli w to uwierzyć. Omar (رضي الله عنه) powiedział: „Ktokolwiek powie, że Muhammad nie żyje, zabiję go!” Omar (رضي الله عنه) nie chciał w to uwierzyć i wykrzykiwał, że to nieprawda. Wtedy wyszedł Abu Bakr (رضي الله عنه) i przemówił do muzułmanów czytając słowa Stwórcy:

﴿Muhammad jest tylko Posłańcem. Posłańcy przeminęli już przed nim. Czy jeśli on umrze lub zostanie zabity, wy obróćcie się na piętach? A kto obraca się na piętach, nie zaszkodzi w niczym Bogu, lecz Bóg zapłaci tym, którzy są wdzięczni.﴾

(Kur'an 3;144)

Kiedy Omar (رضي الله عنه) usłyszał ten werset, przestał krzyczeć, uspokoił się, gdyż był bardzo wrażliwy jeżeli chodzi o stosowanie praw i zasad Bożych. Prorok (ﷺ) zmarł w wieku 63 lat.

Muhammad (ﷺ) mieszkał w Mekce przez 40 lat zanim został powołany do głoszenia przesłania jako prorok. Po nadaniu mu przez Boga tej szlachetnej misji, następne 13 lat nawoływał ludzi do czystej monoteistycznej wiary, jaką jest islam. Później wyemigrował do Medyny i przebywał tam przez 10 lat. Nadal

otrzymywał tam objawienie, aż do momentu, kiedy Kur'an został w całości przekazany, a religia islamu dopełniona.

Słynny dramaturg i krytyk, **George Bernard Show**, (zm. w 1950r.) powiedział:

„Zawsze miałem wielki szacunek do religii Muhammada ze względu na jej wspaniałą żywotność. To jedyna religia, która jawi się jako posiadająca możliwości adoptowania się do zmieniających się etapów życia, co powoduje, że islam przyciąga do siebie w każdej epoce. Przepowiedziałem, że wiara Muhammada jest do przyjęcia w przyszłości tak jak teraz obserwujemy początek jej akceptacji w dzisiejszej Europie. Średniowieczni klerycy, bądź to z głupoty i zajadłości lub fanatyzmu, traktowali islam jako mahometanizm i przedstawiali go w czarnych kolorach. W rzeczywistości uczeni byli nienawiści, jednocześnie do Muhammada jak i głoszonej przez niego religii. Dla nich był on antychrystem. Przystudiowałem postać tego wspaniałego człowieka i wyrażam opinię, że nie tylko nie był żadnym antychrystem, ale zasługuje na miano Zbawiciela ludzkości”¹⁰.

A dr **G. Lebon**¹¹ w jego książce „Cywilizacja Arabów” pisze tak:

„Jeśli wartość ludzi mierzy się na podstawie ich szlachetnych czynów to Muhammad jest największą postacią wszechczasów. Niektórzy zachodni naukowcy zaczęli sprawiedliwie oceniać postać Muhammada (□) pomimo, że fanatyzm religijny przeszkodził niektórym z nich w przyznaniu mu tej należnej Prorokowi zasługi.”

¹⁰ Encyklopedia of Seerah (historia życia Proroka), autor: Afzalur Rahman

¹¹ Francuski lekarz i historyk, studiował cywilizację Wschodu

Charakterystyka proroka Muhammad (ﷺ)

Prorok (ﷺ) był średniego wzrostu, na tle grupy wydawał się wyższy od tych, którzy w rzeczywistości byli wyżsi od niego. Miał dosyć jasną karnację skóry z różowawym zabarwieniem. Miał czarne, falowane włosy, zazwyczaj do ramion. Czasami czesał się z przedziałkiem po środku, innym razem miał je splecione.

Był silnej budowy, miał szerokie ramiona, a jego kończyny były długie i muskularne, ciało symetryczne, jego brzuch nigdy nie był wydatny. Jego twarz była promienna „tak jakby słońce zataczając swój krąg świeciło z niej”- opisuje jeden z jego towarzyszy. Jego szyja była jasna, czoło uwydatnione, źrenice duże i czarne; jego rzęsy były długie i grube, nos był długi, pochylony z wąskimi nozdrzami. Posiadał też lekkie owłosienie na karku i na piersi. Miał gęstą brodę, na której w chwili śmierci miał 17 siwych włosów.

Jego chód był stanowczy, a szedł tak szybko, że innym nawet wysportowanym osobom trudno było za nim nadążyć. Kiedy odwracał się w stronę jakiejś osoby, robił to całym ciałem poświęcając swoją uwagę mówiącemu i okazując mu swoje zainteresowanie. Kiedy na coś wskazywał używał całej dłoni, aby nikogo nie obrazić. Podobnie, kiedy krytykował czyjeś zachowanie nie wymieniał imienia tej osoby, a mówił ogólnie np.: **Dlaczego niektórzy robią tak i tak?**

Nie uśmiechał się zbyt szeroko, a jego śmiech był zazwyczaj uśmiechem, który ukazywał tylko część przednich zębów. Kontrolował swoje emocje, a jego największą złość wyrażała zaczerwieniona twarz. Raz powiedział o sobie w ten sposób:

Jestem najbardziej opanowanym z potomków Adama i nie mówię tego z poczucia dumy. (Tirmizi)

Brak dumy i zarozumiałości w zachowaniu Proroka (ﷺ) był zauważalny nawet przez dzieci, które chodziły z Prorokiem po ulicach Medyny bawiąc się z nim i trzymając go za rękę. Kiedyś Wysłannik Boga (ﷺ) powiedział tak:

“Ten, kto nie okazuje miłosierdzia dla dzieci i nie szanuje starszych nie jest jednym z nas.” (Abu Da'ud)

Bóg Jedyny (ﷻ) mówi:

﴿**Posłańca, który recytuje wam jasne znaki Boga, aby wyprowadzić z ciemności do światła tych, którzy wierzą, którzy pełnią dobre dzieła. Kto wierzy w Boga i czyni dobro, tego On wprowadzi do Ogrodów, gdzie w dole płyną strumyki; oni będą tam przebywać nieśmiertelni na zawsze. Bóg dał jemu piękny udział.**﴾ (Kur'an 65;11)

Ali (رضي الله عنه), kuzyn Proroka i jego zięć, powiedział o Wysłanniku (ﷺ) tak:

„Był ostatnim z proroków, Prorokiem o najbardziej łagodnym sercu i najlepszym usposobieniu, jednym z najuczciwszych, najbardziej towarzyskich i przyjacielskich. Ktokolwiek go zobaczył był nim zachwycony, a ktokolwiek poznał go bliżej, pokochał go. Ci, którzy go opisywali mówili:

„Nigdy nie znałem nikogo takiego, do kogo można by było go porównać. Nie było drugiego takiego jak on.”

Ukochana żona Proroka, Aisza (رضي الله عنها), tak mówiła o swoim bezinteresownym mężu:

“Zawsze przyłączał się do robót domowych, potrafił zacerować swe ubranie, naprawić buty i zamieść podłogę. Potrafił doić, przywiązywać i karmić swe zwierzęta.”

(Buhari)

Określała też jego charakter w ten sposób:

Jego moralność była Kur'anem.

Bóg Jedyny (ﷻ) mówi:

﴿Wy macie w Posłańcu Boga piękny wzór - dla każdego, kto się spodziewa Boga i Dnia Ostatniego i kto Boga często wspomina.﴾ (Kur'an 33:21)

Zwyczaje moralne i cechy charakteru Proroka (ﷺ)

1.Mądrość i rozsądek:

Boży Wysłannik (ﷺ) posiadał niezwykley intelekt, wyróżniał się mądrością i rozsądkiem. Nikt nie miał tak doskonałego umysłu.

Wielki uczony Kadhi Iyadh, niech Allah obdarzy go Swym miłosierdziem, tak powiedział:

„Staje się to oczywistym i jasnym dla każdego badacza, który czytając biografię Proroka pozna jego sytuację i dowie się o jego wartościowych i treściwych przemówieniach i wypowiedziach oraz zwyczajach, jego pozytywnych sposobach zachowania, moralnym charakterze, jego znajomości Tory i Ewangelii jak również innych świętych pism, oraz znajomości poglądów mędrców i wiedzy dotyczącej minionych narodów, jego umiejętności dawania przykładu innym i urzeczywistniania działań oraz poprawnych sposobów zachowania w różnych sytuacjach dotyczących sfery emocjonalnej. Był on przykładem i paradygmatem, do którego ludzie mogli odnosić się w sytuacjach związanych ze wszystkimi gałęziami wiedzy: czynnościach odnoszących się do sposobu oddawania czci, medycyny, prawa i dziedziczenia, genealogii, jak również w innych sprawach. Znał to wszystko bez wcześniejszego uczenia się, studiowania poprzednich pism, czy też przebywania z uczonymi. Muhammad (ﷺ) nie uczęszczał do szkół, nie umiał też czytać i pisać. Nigdy wcześniej nie posiadał tej wiedzy aż do momentu, kiedy został prorokiem. Jego mądrość była pełna. To Bóg Najwyższy(I) przekazywał mu wiedzę o tym, co wydarzyło się w przeszłości i o

tym, co nadejdzie. To był znak, że Władza należy tylko do Boga i wszystko jest w Jego mocy”¹².

2.Czynienie wszystkiego tylko dla Boga (ﷺ):

Prorok (ﷺ) czynił wszystko ku zadowoleniu Boga. Kiedy nawoływał do islamu ludzie dokuczali mu i obrażali go, ale pomimo tego był cierpliwy i wszystko to znosił licząc tylko na nagrodę od Boga. Abdullah bnu Mas’ud (رضي الله عنه) powiedział: Prorok (ﷺ) przypominał proroka pokrzywdzonego przez jego ludzi. Otarł twarz z krwi i rzekł:

“Boże przebacz mojemu ludowi, bo nie są świadomi tego, co czynią!” (Buchari, hadis nr.3290)

Jundub bnu Sufjan (رضي الله عنه) opowiadał jak Prorokowi (ﷺ) krwawił palec podczas jednej z bitew i wtedy powiedział:

“To tylko krwawiący palec, co cierpi na drodze Boga.”

(Buchari, hadis nr.2648)

3.Szczerość:

Prorok (ﷺ) był szczery i uczciwy we wszystkich sprawach, tak jak Bóg tego wymaga. Jedyny Bóg (ﷻ) tak mówi:

﴿Powiedz: Zaprawdę, moja modlitwa, moje praktyki religijne, moje życie i moja śmierć - należą do Boga, Pana światów! On nie ma żadnego współtowarzysza. To mi zostało nakazane i ja jestem pierwszym z tych, którzy się poddali całkowicie.﴾ (Kur’an 6;162-163)

4.Moralność, obyczaje i przyjaźń:

Prorok (ﷺ) pozostawił po sobie przykład do naśladowania dla całej ludzkości. Jego żona Aisza (رضي الله عنها) zapytana o jego manieri tak odpowiedziała:

Jego zwyczajami był Kur’an.

¹² Qadhi iyadh : Al-Shifa bita’reef Hokuk al-Mostafa

Mówiąc to Aisza (رضي الله عنها) miała na myśli fakt, że Prorok (ﷺ) postępował zawsze zgodnie z Kur'anem, prawem w nim zawartym, stosował jego nakazy, wystrzegał się tego, co było zakazane i wykonywał dobre uczynki, które były w nim wspomniane. Wysłannik Boży (ﷺ) powiedział:

“Bóg wysłał mnie jako posłańca bym udoskonalił dobre manieri i czynił dobro.” *(Buhari i Ahmad)*

Jedyny Bóg (ﷻ) tak opisuje Wysłannika (ﷺ):

«Zaprawdę, ty jesteś obdarzony wspaniałym charakterem!» (Kur'an 68:4)

Anas bnu Malik (رضي الله عنه) służył Prorokowi (ﷺ) przez 10 lat. Przebywał z nim w domu i na zewnątrz, kiedy Prorok podróżował i kiedy osiadł w Medynie. Dobrze znał zwyczaje Wysłannika (ﷺ). Anas (رضي الله عنه) powiedział:

“Wysłannik był najbardziej moralny spośród ludzi.”

(Muslim, hadis nr.2310)

5.Grzeczność i dobre manieri:

Prorok (ﷺ) był zawsze wzorem dobrych manier i starał się być uprzejmym dla wszystkich, nawet dla dzieci. Sehl bnu Sa'd(رضي الله عنه) przekazał: „Pewnego razu, kiedy Prorok (ﷺ) był z grupą ludzi, przyniesiono mu napój, którego skosztował. Po jego prawej stronie stał chłopczyk, po lewej starsi mężczyźni. Czując szacunek do starszych, ale nie chcąc urazić uczuć dziecka, zapytał go:

“Czy nie masz nic przeciwko, abym dał im się napić? Chłopiec odpowiedział O Proroku Boży! Wolałbym nie stracić okazji picia po tobie. Słyszac to Prorok (ﷺ) podał mu napój.”¹³ *(Buhari, hadis nr.2319)*

¹³ Zgodnie z muzułmańską etykietą, powinno rozpoczynać się czynność od prawej strony

6. Dążenie do pojednania, ugody i poprawy:

Gdy pojawił się jakiś spór i sprawa wymagała pojednania, Wysłannik (ﷺ) śpiesznie podążał, aby ją rozwiązać. Sehl bnu Sa'd powiedział: Kiedy pewnego razu usłyszał, że mieszkańcy Kub'a¹⁴ sprzeczali się o coś, Prorok (ﷺ) powiedział:

“Chodźmy rozwiązać tę sprawę i pogódźmy ich.”

(Buchari, hadis nr.2547)

7. Nakazywanie dobra i zakazywanie zła:

Jeżeli Prorok (ﷺ) zaobserwował coś, co nie zgadzało się z zasadami religii, napominał w odpowiedni sposób. Abdullah bnu Abbas (رضي الله عنه) powiedział:

“Wysłannik Boga zauważył mężczyznę, który nosił pierścień ze złota¹⁵, podszedł i zdjął mu go...Następnie rzekł: Czy któryś z was chciałby rozżarzony węgiel włożyć do ręki? Kiedy Prorok (ﷺ) odszedł ktoś powiedział do tego mężczyzny Zabierz swój pierścień i zrób z niego użytek (sprzedając go). Człowiek odpowiedział” Nie! Na Boga! Nigdy już nie wezmę tego pierścienia po tym jak Boży Wysłannik zdjął mi go.”

(Muslim, hadis nr. 2090)

Abu Said al-Chudari (رضي الله عنه) powiedział: Słyszałem jak Boży Wysłannik (ﷺ) mówił:

“Jeżeli ktokolwiek z was będzie świadkiem złego czynu, niech naprawi go ręką, a jeśli nie potrafi tego uczynić, niech zrobi to językiem, a jeśli i tego nie potrafi uczynić niech zrobi to sercem, lecz to jest dowodem najsłabszej wiary.”

(Muslim, hadis nr.34)

¹⁴ Miejsowość dawniej na przedmieściach Medyny

¹⁵ W islamie zabronione jest mężczyźnie noszenie wyrobów ze złota

8.Czystość:

Towarzysze przechodzili obok Wysłannika (ﷺ), kiedy miał się właśnie obmyć przed modlitwą. Pozdrowili go w imię Boga, ale on nie odpowiedział dopóki nie znalazł się w stanie czystości (wykonał obmycie - łudu), a następnie przeprosił ich mówiąc:

“Nie lubię wspominać imienia Boga, kiedy jestem w stanie nieczystości.” *(Ibn Chuzejma, hadis nr.206)*

9.Panowanie nad swoim językiem:

Abdullah bnu Ałfa (رضي الله عنه) powiedział:

“Boży Wysłannik (ﷺ) był zajęty wspomnianiem Boga, nie mówił bez potrzeby, nie lubił próżnej rozmowy. Przedłużał modlitwy, czas kazania zaś skracał, nie marnował w ten sposób swego czasu, który wolał przeznaczyć na pomoc biednym, potrzebującym i wdowom.”*(Ibn Hibban , hadis nr.6423)*

10. Czczenie Boga ponad miarę:

Aisza (رضي الله عنها) powiedziała, że Prorok (ﷺ) zwykle modlił się w nocy tak długo, aż jego stopy były spuchnięte. Powiedziała: „O Boży Wysłanniku, dlaczego tak robisz, przecież Bóg i tak ci już wybaczył twoje wszystkie grzechy?”.

Wysłannik (ﷺ) odpowiedział:

“Czyż nie powinienem być Jego wdzięcznym sługą?”

(Buchari, hadis nr.4557)

11.Wyrozumiałość i łagodność:

Abu Hurajra (رضي الله عنه) przekazał: Pewnego razu towarzysze przyszli do Proroka (ﷺ) poskarżyć się na pewne plemię zwane Dałs, które odmówiło przyjęcia islamu. Chcieli, aby Prorok (ﷺ) złorzeczył tym ludziom, ale on odpowiedział:

“O Boże! Poprowadź drogą prostą plemię Daś i przywiedź je do nas.” (Buchari, hadis nr.2779)

12.Dobry wygląd:

Towarzysze podkreślali, że Prorok (ﷺ) był przystojnym mężczyzną. Al-Bara’a bnu Azib (رضي الله عنه) powiedział:

“Prorok był średniego wzrostu, dobrze zbudowany. Włosy sięgały mu do uszu. Raz zobaczyłem go w czerwonym stroju, wyglądał pięknie.” (Buchari, hadis nr.3358)

13.Skromność i powściągliwość w sposobie życia:

Wiele przykładów wskazuje na to, że Prorok (ﷺ) nie przywiązywał uwagi do przyziemnych przyjemności. Abdullah bnu Mas’ud (رضي الله عنه) powiedział:

“Boży Wysłannik poszedł przespać się na macie. Kiedy wstał na jego plecach odcisnęły się ślady maty. Powiedzieliśmy mu: O Boży Wysłanniku czy nie zrobić ci lepszego posłania? On odpowiedział: Co mi po rzeczach tego świata. Mam związek z tym światem jak podróżnik, który stanął pod cieniem drzewa na odpoczynek, później ruszył znowu w drogę; zostawiając cień za sobą!”

(Tirmizi, hadis nr.2377)

Amr Ibn Al-Harith (رضي الله عنه), szwagier Wysłannika (ﷺ) powiedział:

“Kiedy Prorok (ﷺ) umarł to nie posiadał nic, ani niewolnika, ani żadnej innej własności, z wyjątkiem białego muła, broni i kawałka ziemi, którą nakazał rozdać jako jałmużnę.” (Buchari, hadis nr.2588)

14. Altruizm:

Prorok (ﷺ) bardziej martwił się o innych niż o siebie. Sahl ibn Sa'd (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewna kobieta podarowała Prorokowi burdah (ubiór). Prorok zapytał towarzyszy: Czy wiecie, co to jest burdah? Oni odpowiedzieli: Tak Proroku, to jest ubiór, którego brzegi są utkane. Kobieta powiedziała: O wysłanniku Boga, osobiście utkałam ten strój dla ciebie. Prorok (ﷺ) wziął strój a jeden z towarzyszy rzekł: O Proroku podaruj mi go. Wysłannik zgodził się i złożywszy go podarował swojemu towarzyszowi. Inni towarzysze mieli pretensje do tego, który prosił Proroka o strój. Mówili: Czemu prosiłeś Wysłannika (ﷺ) skoro wiesz, że on nie odmawia nikomu. Ów towarzysz rzekł: Prosiłem o ten strój, bo chcę mieć całun po mojej śmierci. Sahl (رضي الله عنه) dodał: Rzeczywiście ten ubiór posłużył dla niego jako całun po jego śmierci.”

(Buchari, hadis nr.1987)

15. Silna wiara i ufność w Bogu:

Pomimo wielu prześladowań ze strony niewiernych, jakim musiał Prorok (ﷺ) i jego towarzysze stawić czoła, zawsze przypominał im, że zwycięstwo należy do wierzących, a Wola Boża nadejdzie.

Kiedy Abu Bakr (رضي الله عنه) i Wysłannik (ﷺ) ukryli się w grotcie po opuszczeniu swych domów w celu emigracji do Medyny, niewierzący Mekkańczycy wysłali swoich zwiadowców, aby ich wytropili. Zbliżyli się do grotki tak bardzo, że Abu Bakr (رضي الله عنه) widział ich stopy. Abu Bakr (رضي الله عنه) opowiada:

“Spojrzałem na stopy pogan, kiedy byliśmy w grotce(Thaur). Powiedziałem: O Wysłanniku Boga, jeśli któryś z nich spojrzy na swoje stopy to nas ujrzy.

Wysłannik(ﷺ) rzekł: O Abu Bakrze, co myślisz o dwóch a trzeci z nimi to Bóg.” (Muslim, hadis nr.1854)

16.Dobroć i współczucie:

Prorok (ﷺ) był bardzo życzliwym i dobrym człowiekiem, to dawało się zauważać w dobrym traktowaniu dzieci. Abu Kuteda (رضي الله عنه) powiedział:

“Boży Wysłannik trzymał na plecach małą dziewczynkę o imieniu Umamah, córkę Abul-As, podczas wykonywania modlitwy. Kiedy pochylał się kładł ją na podłogę, a kiedy wstawał znów brał ją na ręce.” (Buchari, hadis nr. 5650)

17.Prostota i ułatwianie:

Prorok (ﷺ) zawsze poszukiwał dla swych ludzi łatwiejszych rozwiązań. Anas (رضي الله عنه) przekazał, że Boży Wysłannik (ﷺ) powiedział:

“Czasami staję do modlitwy z intencją przedłużenia jej, ale gdy słyszę płaczące dziecko skracam modlitwę, bo wiem, że matka cierpiałyby z powodu płaczu dziecka.”

(Buchari, hadis nr.677)

18.Bojaźń przed Bogiem:

Abu Hurajra (رضي الله عنه) przekazał, że Boży Wysłannik (ﷺ) powiedział:

“Czasami, kiedy wracam do domu znajduje daktyla na moim posłaniu, chcę go zjeść, ale boję się, że jest on z jałmużny (sadaka).”¹⁶ (Buchari, hadis nr.2300)

19. Rozdawanie na drodze Boga (ﷺ):

Anas bnu Malik (رضي الله عنه) powiedział:

¹⁶ Zgodnie z nakazem Boga, Prorokowi i jego rodzinie nie wolno było korzystać z jałmużny pod żadną postacią

“Zawsze, gdy proszono Wysłannika o coś nigdy nie odmawiał. Pewnego dnia przyszedł do niego mężczyzna i Wysłannik oddał mu liczne stado owiec. Mężczyzna wracając do swojego ludu krzycał: O ludzie! Przyjmijcie islam, bo Muhammad rozdaje tak, jak człowiek niebojący się biedy.” (Muslim, hadis nr.312)

20. Współdziałanie i pomoc:

Prorok (ﷺ) nie był władcą, który tylko rozkazuje swoim podwładnym i każe im wykonywać swe polecenia. Raczej zawsze sam pilnował swoich spraw, a także pomagał innym w ich wspólnych obowiązkach. Pewnego razu zapytano Aiszę (رضي الله عنها) jak Prorok (ﷺ) zachowywał się w stosunku do swojej rodziny. Odpowiedziała:

“Pomagał rodzinie i brał udział w pracach domowych, ale jak usłyszał wołanie na modlitwę zostawiał swą pracę i szedł się pomodlić.” (Buchari, hadis nr.644)

Al-Bara’a binu Azib (رضي الله عنه) powiedział:

“Widziałem Bożego Wysłannika w czasie kopania rowu przed bitwą zwaną Al-chandak, gdy nosił piach tak, że jego piersi były zakurzone i wtedy recytował wiersze.”

(Buchari, hadis nr.2870)

21. Prawdomówność: Aisza (رضي الله عنها) powiedziała:

“Cechą, której Prorok (ﷺ) najbardziej nienawidził było kłamstwo do takiego stopnia, że jeśli ktoś kłamał w obecności Wysłannika, to miał on do tego człowieka wielką pretensję, aż ten okazał skrucę.”

(Tirmizi, hadis nr.1973)

Nawet jego nieprzyjaciele zaświadczeni o jego prawdomówności. Abu Dżahl, który był jednym z najgorszych wrogów islamu, powiedział:

„O Muhammadzie! Nie powiedziałem, że jesteś kłamcą! Ja tylko zaprzeczam temu, do czego nawołujesz ludzi.”

Bóg (ﷻ) objawił:

﴿My wiemy, że ciebie zasmuca to, co oni mówią. A przecież oni nie uważają ciebie za kłamcę; lecz niesprawiedliwi odrzucają znaki Boga.﴾ (Kur'an 6:33)

22. Unikanie skrajności, nie przekraczanie granic naznaczonych przez Boga:

Aisza (رضي الله عنها) powiedziała:

“Zawsze, gdy Wysłannik (ﷺ) miał do wyboru dwie sprawy, to wybierał tę łatwiejszą, pod warunkiem, aby nie była ona grzechem. A jeśli w niej będzie grzech to będzie najdalej od Proroka. Na Boga! Prorok nigdy nie rewanżował się za to, co ktoś mu złego wyrządził, ale gdy przekroczone zostały granice Boga, to wtedy rewanżował się dla sprawy Boga.” (Buchari, hadis nr.6404)

23. Miły wyraz twarzy: Abdullah bnu Al-harith (رضي الله عنه) powiedział:

“Nigdy nie widziałem innego człowieka, któryby się tyle uśmiechał, co Prorok.” (Tirmizi, hadis nr.3641)

24. Uczciwość, lojalność, rzetelność:

Prorok (ﷺ) słynął ze swej uczciwości. Poganie z Mekki, którzy nie ukrywali swej wrogości do Proroka (ﷺ), zwykle zostawiali swoje kosztowności pod jego opieką. Rzetelność i uczciwość Muhammada (ﷺ) wystawiona została na próbę, kiedy mekkańscy poganie prześladowali go, torturowali jego

towarzyszy i wypędzili z ich własnych domów. Wtedy Wysłannik (ﷺ) kazał swojemu kuzynowi Alemu bnu Abi Talib(□), aby wstrzymał z emigracją przez trzy dni do czasu, kiedy zwróci im ich własności, które powierzyli Wysłannikowi (ﷺ).¹⁷

Inny przykład jego uczciwości, lojalności i rzetelności można było zauważyć podczas układu pod Hudajbija, gdzie zgodził się na punkt traktatu, zezwalającego muzułmanom, którzy chcieli odejść od islamu na powrót do Mekki, a także pozwalała na wyjazd tym mieszkańcom Mekki, którzy chcieli opuścić miasto i przyjąć islam pod warunkiem, że otrzymali zgodę opiekunów. Zgodził się odesłać z powrotem do Mekki każdego, kto nie miał takiego pozwolenia.

Przed zawarciem układu pewnemu człowiekowi o imieniu Abu Dżandal bnu Amr udało się uciec z Mekki od pogan, aby dołączyć do Muhammada (ﷺ). Ale kiedy podpisano układ, poganie zażądali od Wysłannika (ﷺ), aby zwrócił im uciekiniera. Prorok zgodził się na to, tak więc Abu Dżandal musiał wrócić do Mekki. Boży Wysłannik (ﷺ) tak powiedział:

“O Abu Dżandalu, bądź cierpliwy i panuj nad sobą. Bó przyniesie ci ulgę i znajdzie rozwiązanie dla siebie i tobie podobnych. Podpisaliśmy z nimi układ i nie możemy mu się sprzeniewierzyć lub zachować w zdrażliwy sposób.”

(Bajhaki, hadis nr.18611)

25.Bohaterstwo i odwaga: Ali (رضي الله عنه) powiedział:

“Powinniście go widzieć w dniu bitwy pod Badr! Podczas silnego ataku wroga szukaliśmy schronienia za jego plecami, a on był najbliżej wroga i najsilniejszy w walce.”

(Ahmad, hadis nr.654)

¹⁷Biografia wg Ibn Hiszam, Tom 1, str.493 (wersja arabska)

O bohaterstwie i odwadze Proroka (ﷺ) w normalnych okolicznościach tak mówi Anas bnu Malik (رضي الله عنه):

“Wysłannik Allaha (ﷺ) był najlepszym i najodważniejszym z ludzi. Pewnej nocy mieszkańcy Medyny przestraszeni mocnymi odgłosami wyszli, aby zobaczyć, co się dzieje, wtedy ujrzeli na koniu Proroka (ﷺ) z mieczem, który zdążył już sprawdzić całą sytuację i uspokoił ludzi.” (Buchari, hadis nr.2751)

Nigdy nie czekał na innych, aby sprawdzić, co się dzieje w przypadku problemów, zawsze gotowy do stawienia czoła nieprzyjacielowi.

“Przed bitwą Uhud Wysłannik (ﷺ) prosił o radę swoich towarzyszy. Doradzili mu, aby wyjść z miasta naprzeciw wrogowi. Prorok (ﷺ) jednak miał inny pomysł, ale zgodził się na to, co proponowali jego towarzysze. Towarzysze, którzy doradzili Prorokowi (ﷺ) wyjście i rozpoczęcie walki żalowali później tego i tłumaczyli się, iż nie było ich zamiarem sprzeciwić się Wysłannikowi. Powiedzieli: O Wysłanniku, rób, co uważasz za słuszne albo pozostań, jeśli chcesz. Prorok (ﷺ) odpowiedział: Wysłannik, gdy już przywdział zbroję nie powinien odkładać jej na bok, aż do chwili, gdy Bóg rozstrzygnie pomiędzy nim a jego wrogiem.” Następnie Prorok (ﷺ) ruszył do walki. (Ahmad, hadis nr.14829)

26. Hojność i szczodrość: Ibn Abbas (رضي الله عنه) powiedział:

“Prorok (ﷺ) był najbardziej hojnym człowiekiem. Najbardziej szczodrym był podczas Ramadanu. Gabriel (ﷺ) spotykał się z nim każdej nocy tego świętego miesiąca, aby nauczać go Kur'anu. Wysłannik Boży był najbardziej szczodrym człowiekiem, nawet bardziej

szczodrym niż dobre wiatry w gotowości i pośpiechu, by spełniać dobre uczynki.” (Buchari, hadis nr.6)

Abu Dar (ﷺ) powiedział:

“Pewnego dnia szedłem z Wysłannikiem (ﷺ) po ścieżkach Medyny i naprzeciw nas widoczna był góra Uhud, wtedy to Prorok (ﷺ) rzekł do mnie: O Abu Dar! Odpowiedziałem: Słucham cię Wysłanniku Allaha? Rzekł: Nawet, jeśli posiadałbym tyle złota jak ta góra Uhud, to nie zostanie u mnie po trzech nocach ani jednego dinara, bo przeznaczę wszystko na oddanie długów i rozdanie ludziom.” (Buchari, hadis nr.2312)

Dżabir bnu Abdullah (رضي الله عنه) powiedział:

“Wysłannik (ﷺ) nigdy nie odmówił nikomu swej rzeczy, jeżeli ktoś go o nią poprosił.” (Buchari, hadis nr.5687)

27. Wstydlivość i skromność: Abu Said Al-chudari (رضي الله عنه) powiada:

“Posłaniec Boży (ﷺ) był bardziej wstydlivym od dziewicy, a kiedy mu się coś nie spodobało, można było to zauważyć po jego twarzy.” (Buchari, hadis nr.5751)

Aisza (رضي الله عنها) powiedziała:

“Pewna kobieta zapytała Proroka (ﷺ) o kąpiel, jaką należy wykonać po zakończeniu menstruacji. Prorok (ﷺ) zawstydził się, odwrócił twarz i odpowiedział: Obmyjcie się i oczyszczajcie się używając perfumowanej tkaniny. Był zmieszany tą sytuacją, więc odciągnęłam kobietę na bok i powtórzyłam jej, co powiedział.” (Buchari, hadis nr.313)

28. Pokora:

Boży Wysłannik (ﷺ) był jednym z najbardziej pokornych ludzi. Prorok (ﷺ) nigdy nie wywyższał się nad innymi, zawsze

zachowywał pokorę i skromność w relacjach ze swymi towarzyszami. Jak jakiś nieznajomy wszedł do meczetu i spojrzął na siedzących tam mężczyzn nie był w stanie rozróżnić gdzie siedzi Prorok (ﷺ). Anas bnu Malik (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewnego razu jak siedzieliśmy z Bożym Wysłannikiem (ﷺ) w meczecie, jakiś mężczyzna przybył właśnie na wielbłądzie, przywiązał go i zapytał: Który z was to Muhammad? Boży Wysłannik (ﷺ) siedział wtedy na podłodze wraz ze swymi towarzyszami. Skierowaliśmy tego Beduina mówiąc: To ten jasny człowiek siedzący na podłodze.” Prorok (ﷺ) nie wyróżniał się spośród towarzyszy. *(Buchari, hadis nr.63)*

Prorok (ﷺ) nigdy nie zastanawiał się, gdy trzeba było pomóc najbiedniejszym, słabszym i potrzebującym. Nigdy z powodu biedy jakiej osoby nie dał jej odczuć, że jest gorsza, zawsze służył pomocą i starał się spełnić jej potrzeby.

Anas bnu Malik (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewna kobieta z Medyny, która była trochę umysłowo niedorozwinięta przyszła do Proroka i zapytała: „Mam do ciebie prośbę, czy możesz mi pomóc?” Prorok odpowiedział na jej potrzebę i pomógł jej.”

(Muslim, hadis nr.2326)

29. Miłosierdzie i współczucie: Abu Mas’ud Al-ansari (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewien człowiek przyszedł do Proroka (ﷺ) i żalił się: O Boży Wysłanniku! Przysięgam na Boga! Spóźniam się na modlitwę Fadžr (modlitwa poranna), ponieważ prowadzący zbyt długo ją przedłuża. Później dodał: Nigdy też nie widziałem Bożego Wysłannika (ﷺ) żeby

przemawiał w złości. Prorok (ﷺ) odpowiedział: O Ludzie! Są pośród was tacy, którzy zniechęcają innych! Jeżeli prowadzicie modlitwę skracajcie ją. Pamiętajcie, że wśród modlących się z wami są starzy, słabi i tacy, którzy mają do załatwienia różne sprawy.” (Buhari, hadis nr.670)

Usama bnu Zaid (رضي الله عنه) przekazał:

“Pewnego razu Wysłannik (ﷺ) poszedł odwiedzić swego umierającego wnuka. Boży Wysłannik (ﷺ) usiadł koło dziecka. W pewnym momencie oczy dziecka znieruchomiały. Gdy Prorok (ﷺ) to zobaczył zaczął płakać. Sa’d (رضي الله عنه) powiedział do niego: Co się dzieje Boży Wysłanniku? On odpowiedział: Łzy są znakiem miłosierdzia Boga, jakie Najwyższy umieścił w sercach swych sług. Zaprawdę, Bóg jest Miłosierny dla tych, którzy okazują miłosierdzie innym.” (Buhari, hadis nr.2942)

30. Łagodność i wybaczenie: Anas bnu Malik (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewnego razu, gdy szedłem z Bożym wysłannikiem (ﷺ), był wtedy ubrany w jemeński płaszcz (rodzaj peleryny) zakończony szorstkim kołnierzem. Jeden z Beduinów podszedł i chwycił go tak mocno, że na jego szyi zostały ślady zrobione przez ostre końce płaszcza. Beduin powiedział: Daj mi trochę bożego bogactwa, jakie posiadasz. Boży wysłannik (ﷺ) spokojnie odwrócił się w stronę Beduina uśmiechnął się i kazał dać mu jakieś pieniądze.” (Buhari, hadis nr.2980)

Historia o pewnym Żydzie, Rabinie Zaid bnu Sa’nah, który dał coś Wysłannikowi (ﷺ) w formie pożyczki, także ukazuje łagodność i wybaczenie, jakim odznaczał się Muhammad (ﷺ). Zaid powiedział:

“Na dwa lub trzy dni przed oddaniem mi długu, Boży Wysłannik (ﷺ) brał udział w pogrzebie jednego z

Ansarów. Abu Bakr, Omar i Uthman (رضي الله عنه) oraz kilku innych towarzyszy było razem z nim. Po odmówieniu modlitwy pogrzebowej Prorok (ﷺ) siadł przy ścianie, a ja do niego podszedłem, złapałem go za brzeg ubrania, spojrzałem ostro i powiedziałem: Muhammadzie! Czy nie zwrócisz mi tego długu, który zaciągnąłeś ode mnie? Na Boga! Wiem z doświadczenia, że nikt z rodu Abdul Muttaliba nie spóźnia się ze zwrotem pożyczki! Spojrzałem na Omara bnu Al-chattaba, którego oczy, były przepelnione złością! Spojrzał na mnie i krzyknął: Ty wrogu Boga, jak możesz tak mówić i odnosić się w ten sposób do Bożego Wysłannika?! Przysięgam na Tego, który zesłał prawdę przez Proroka, że gdyby nie to, że przez ten czyn nie wejdziesz do Rajskich Ogrodów teraz ściałbym ci mieczem głowę! Prorok (ﷺ) przyglądając się Omarowi w spokoju i opanowaniu powiedział: Omarze, powinieneś lepiej udzielić szczerzej rady, a nie postępować w taki sposób! Omarze, idź i oddaj mu tę pożyczkę, dodaj jeszcze do tego dwadzieścia Sa'a (rodzaj miary) jako rekompensatę za to, że go nastraszyłeś! Zaid opowiada: "Omar poszedł ze mną i zwrócił pożyczkę i dał mi ponad to dwadzieścia Sa'a (garści) daktyli. Zapytałem go, co to ma znaczyć? On odpowiedział: Boży Wysłannik kazał mi tobie dać ten dodatek, za to, że cię nastraszyłem. Zaid następnie zapytał się Omara: Czy wiesz, kim jestem? Omar (رضي الله عنه) odpowiedział: Nie. A kim jesteś? Zaid odpowiedział: Nazywam się Zaid bnu Sa'nah. Wtedy Omar dociekliwie zapytał: Rabin? Zaid potwierdził: Tak, jestem rabinem. Omar (رضي الله عنه) zapytał go: Dlaczego w taki sposób zachowałeś się w stosunku do Proroka? Zaid odpowiedział: O Omarze, widziałem już wszystkie znaki prorocstwa na twarzy Wysłannika oprócz, dwóch, które

dzisiaj poznałem - pierwsza to, że jego łagodność przeważa nad złością, a druga to - im więcej ktoś jest dla niego niemiły, tym on jest miłszy i przebaczący. Teraz jestem przekonany o jego prorocत्वie. O Omarze, biorę cię za świadka i wyznaję, że nie ma żadnego bóstwa wartego czci, jest tylko Jeden, Jedyne Bóg, islam jest moją religią, a Muhammad jest Prorokiem Bożym. Przyrzekam oddać połowę swego majątku muzułmanom, a jestem jednym z najbogatszych ludzi w Medynie – dam im to, że względu na Boga”. Obaj Zaid i Omar wrócili do Proroka (ﷺ). Zaid wyznał mu: Zaświadczam, iż nie ma żadnego bóstwa wartego czci, istnieje tylko Jeden Jedyne Bóg, któremu należy się cześć, a Muhammad jest Jego sługą i wysłannikiem. W ten sposób Zaid bnu Sa’nah stał się muzułmaninem i brał udział w wielu bitwach. Zginął w bitwie pod Tabuk - niech Bóg obdarzy go Swym miłosierdziem.” *(Ibn Hibban , hadis nr.288)*

Widzimy też przykład wielkiej wytrwałości i przebaczenia, kiedy Prorok (ﷺ) daruje i wybaczają winy Mekkańczykom po opanowaniu i wejściu do Mekki. Gdy Boży Wysłannik (ﷺ) zebrał wszystkich ludzi, którzy go obrażali, szkodzili mu, ubliżali, torturowali jego bliskich i przyjaciół oraz wygnali z ich własnych domów z Mekki, powiedział do nich tak:

“Co myślicie, co teraz z wami zrobię? Oni odpowiedzieli: Ty potrafisz robić tylko dobre rzeczy, jesteś dobrym i hojnym bratem, oraz miłym i szczodrym bratankiem. Prorok odpowiedział: Idźcie, jesteście wolni, róbcie jak sobie życzyście.” *(Bajhaki, hadis nr.18055)*

31. Cierpliwość:

Boży Wysłannik (ﷺ) jest znakomitym przykładem człowieka niezwykle cierpliwego i wytrwałego. Znany był z cierpliwości w stosunku do ludzi jeszcze zanim rozpoczął nawoływanie do islamu, chociaż oni czcili bożki i czynili wiele grzechów. Był cierpliwy oczekując tylko nagrody od Boga i wytrwał prześladowania i obelgi, jakie poganie z Mekki stosowali wobec niego i jego towarzyszy. Wykazywał też duży spokój i tolerancję wobec zniewag ze strony hipokrytów w Medynie. Jego cierpliwość była wielokrotnie wystawiana na próbę, szczególnie wtedy, gdy tracił najbliższe osoby. Za jego życia zmarła jego ukochana żona Chadidża (رضي الله عنها) i prawie wszystkie jego dzieci (oprócz Fatimy رضي الله عنها), jak również jego stryj Abu Talib.

Wysłannik (ﷺ) zachowywał jednak spokój szukając tylko nagrody u Boga. Anas bnu Malik (رضي الله عنه) powiedział:

“Weszliśmy z Prorokiem (ﷺ) do domu Abu Saifa, który był kowalem. Żona Abu Saifa była mleczną nianią Ibrahima, syna Proroka. Wysłannik (ﷺ) wziął swojego synka na ręce i pocałował go. Po jakimś czasie przyszedł znowu zobaczyć się z synkiem, który umierał. Wysłannik (ﷺ) zaczął płakać. Abdurrahman bnu A'lf (رضي الله عنه) powiedział: O Boży Proroku, ty płaczesz! Wysłannik odpowiedział: O A'lf! To jest miłosierdzie! Wtedy jeszcze więcej łez popłynęło z oczu Proroka (ﷺ) i dodał: Łzy lecą nam z oczu, serce jest zasmucone, a my mówimy tylko to, co jest miłe Bogu, jesteśmy smutni i zmartwieni z powodu twej śmierci, O Ibrahimie!” (Buhari, hadis nr.1241)

32. Sprawiedliwość i uczciwość:

Boży Wysłannik (ﷺ) był sprawiedliwy i uczciwy w każdej sytuacji w swoim życiu i religii. Nigdy nie odstępował od sprawiedliwej drogi i był bezstronny w osądach. Aisza (رضي الله عنها) przekazała, że pewna kobieta z rodziny Machzum pochodząca ze szlachtetnego plemienia została przyłapaną na kradzieży. Ze względu na prestiż Kurajszytów, niektórzy poważani ludzie wstawili się za nią, by uchronić ją od kary. Najbardziej lubiany przez Proroka (ﷺ) Usama bin Zaid był tym, który przemówił do niego w tej sprawie. Wtedy Boży wysłannik (ﷺ) powiedział:

“O Usamo! Czy wstawisz się w jej sprawie przeciwstawiając się nakazowi Boga i wymierzeniu kary, jaką nazaczył Bóg?! Boży Wysłannik (ﷺ) wstał i wygłosił mowę, wypowiadając te słowa: "To, co zgubiło narody przed wami to, że jeżeli osoba szlachetna spośród nich ukradła, wybaczano jej, a jeżeli zrobiła to samo osoba biedna wymierzano jej ustaloną karę. Na Boga, jeżeli Fatima, moja córka dopuściłaby się kradzieży, uciąłbym jej rękę.” *(Buhari, hadis nr.3288)*

Boży Wysłannik (ﷺ) był sprawiedliwy i uczciwy do tego stopnia, że pozwalał innym, aby zrewanżowali się mu, jeżeli uważali, że ich uraził. Usaid bnu Hudhair (رضي الله عنه) powiedział:

“Pewien mężczyzna z Ansarów, żartował sobie siedząc z ludźmi i śmiejąc się, kiedy Prorok (ﷺ) właśnie obok niego przechodził niosąc kawałki gałęzi i niechcący potrącając go nimi, ukłuł go. Mężczyzna zapytał: O Proroku! Czy pozwolisz, że ci się zrewanżuję tym samym, co ty mi zrobiłeś? Prorok (ﷺ) powiedział: Proszę bardzo, zrób to! Ów mężczyzna pośpiesznie wyjaśnił: O Wysłanniku Boży, ale ty masz na sobie ubranie, a ja zostałem szturchnięty w odsłoniętą część; to nie będzie sprawiedliwe. Wtedy Boży Wysłannik uchylił gorną część

swojego ubrania odsłaniając bok, a człowiek ten lekko ucałował Proroka mówiąc: Tylko tego pragnąłem, Wysłanniku Allaha!” (Abu Da’ud, hadis nr.5224)

33.Bojaźń przed Bogiem i ciągła pamięć o Nim:

Boży Wysłannik (ﷺ) był tym, który cały czas pamiętał o Bogu i wspominał Go. Abdullah bnu Mas’ud(ؓ) powiedział:

“Pewnego razu Boży Wysłannik (ﷺ) powiedział do mnie: Zarecytuj coś z Kur’anu. Abdullah bnu Mas’ud (ؓ) odpowiedział: Czy mam recytować go tobie, któremu jest objawiony? Tak. Odpowiedział Prorok. Więc zacząłem recytować surę An-Nisa¹⁸ („Kobiety”) aż doszedłem do tego wersetu:

﴿I jak to będzie, kiedy My przyjdziemy ze świadkami od każdego narodu i przyprawimy cię jako świadka przeciwko nim?﴾ (Kur’an (4:41)

“Gdy Prorok (ﷺ) usłyszał ten fragment, powiedział: Wystarczy już! Abdullah bnu Mas’ud (ؓ) opowiada dalej, że gdy odwrócił się zobaczył Bożego Wysłannika płaczącego.” (Buchari, hadis nr.4763)

Aisza (ؓ) powiedziała:

“Gdy Boży Wysłannik (ﷺ) zauważył ciemne chmury niespokojnie chodził w różne strony, wchodził i wychodził z domu. Gdy deszcz zaczynał padać, wówczas Prorok (ﷺ) spokojnie odpoczywał. Aisza (ؓ) zapytała go o to jego zachowanie, a on zarecytował następujący werset:

﴿A kiedy oni zobaczyli chmurę zbliżającą się do ich dolin, powiedzieli: "To jest chmura, która nam

¹⁸ Czwarty rozdział (sura) Koranu

przyniesie deszcz." Przeciwnie! To jest to, co staraliście się przyspieszyć: wiatr, w którym jest dotkliwe cierpienie.﴾ (Kur'an 46:24).“ (Buchari, hadis nr.3034)

34. Pełne zadowolenie i spokój duszy:

Wyśłannik (ﷺ) radził ludziom, by prowadzili proste życie, nie martwili się zbyt o doczesne bogactwo i myśleli o nagrodzie od Boga, a to przyniesie im spokój i zadowolenie wewnętrzne. Omar bnu Al-chattab (رضي الله عنه) powiedział:

“Wszedłem do domu Proroka i zobaczyłem jak siedzi na macie. Miał skórzaną poduszkę wypełnioną suchymi liśćmi. Przy stopach miał dzbanek z wodą i kilka ubrań wisiało na ścianie. Na jego boku widoczne były ślady odcisnięte od maty, na której leżał. Omar(رضي الله عنه) rozplakał się jak to zobaczył. Prorok (ﷺ) zapytał go: O Omarze! Dlaczego płaczesz? Rzekł: Jak mam nie płakać skoro cesarz Bizancjum i Chosrow-król Persji cieszą się przyjemnościami życia doczesnego, a Wyśłannik Boga nie posiada nic ponad to, co ja widzę.” Wtedy Wyśłannik (ﷺ) rzekł: „O Omarze! Czy nie akceptujesz tego, że oni mają w zamian życie doczesne a my ostateczne?”

(Buchari, hadis nr.4629)

35. Pragnienie dobra, nawet dla swoich wrogów:

Aisza (رضي الله عنها) powiedziała:

“Zapytałam Bożego wysłannika (ﷺ): Czy przeżyłeś gorszy dzień od dnia bitwy pod Uhud? Rzekł: Dużo wycierpiałem ze strony twego ludu, ale najgorszym był dzień Akaba, w którym przedstawiłem islam plemieniu Abdudjalil i nikt nie przyjął mojego zaproszenia a ponad to obrzucili mnie kamieniami i byłem ranny. Później, gdy wracałem wielce zmartwiony i zraniony ujrzałem na

niebie chmurę, na której był Archanioł Gabriel i on skierował do mnie te słowa: Allah zna złe zachowanie twego ludu wobec ciebie i dlatego wysłał wraz ze mną Anioła gór, więc rozkaż mu, co chcesz. Anioł pozdrowił mnie i powiedział: Jeśli chcesz abym zwałił na nich góry za to, co ci zrobili, to powiedz? Prorok(ﷺ) odpowiedział: Ależ nie! Pragnę, aby przyszły po nich pokolenia, które będą czcić Jedyne Boga nie dodając Mu współtowarzyszy.” *(Buchari, hadis nr.3059)*

Ibn Omar (رضي الله عنه) rzekł:

“Gdy zmarł Abdullah bnu Ubajj bnu Salul¹⁹ przyszedł jego syn Abdullah do Wyśłannika (ﷺ) prosząc go o szatę, która posłuży jako całun dla jego ojca i o wykonanie modlitwy pogrzebowej. Prorok (ﷺ) dał mu swoją szatę i udał się na pogrzeb. Wtedy Omar (رضي الله عنه) powiedział: O Wyśłanniku Boga, jak możesz modlić się za duszę tego człowieka, skoro Bóg (ﷻ) ci tego zabronił? Prorok (ﷺ) odpowiedział: Jedyne Bóg (ﷻ) dał mi wybór. [Proś o przebaczenie dla nich albo nie proś dla nich o przebaczenie! Jeśli będziesz prosił dla nich o przebaczenie nawet siedemdziesiąt razy] Będę prosił za niego więcej niż siedemdziesiąt razy. Wyśłannik (ﷺ) rzeczywiście modlił się za o duszę tego zmarłego. Po tym wydarzeniu Bóg (ﷻ) objawił:

[I nie módl się za któregokolwiek z nich, kiedy umrze, ani nie stój nad jego grobem!].” *(Buchari, hadis nr.2400)*

¹⁹ Jeden z największych hipokrytów, który sprawiał problemy Prorokowi (ﷺ), m.in. rozgłaszanie oszczerstwa na temat żony Proroka – Aiszy (رضي الله عنها)

Wybrane cechy etyki Proroka (ﷺ)

□ Bliskie i zażyłe stosunki z jego towarzyszami. Świadczy za tym nasza wiedza o szczegółach z życia Wysłannika(□). Stanowi on wzór, który należy naśladować we wszystkich sprawach. Dżarir ibn Abdullaha (رضي الله عنه) powiedział:

“Prorok (ﷺ) nigdy nie ukrywał się przede mną. Ilekroć go spotykałem uśmiechał się do mnie. Pewnego razu żaliłem się, że trudno mi utrzymać się w siodle. Poklepał mnie po piersi i wznosił prośbę do Boga: O Boże! Umocnij go i prowadź i uczyn prowadzącym.” (Buchari, hadis nr.5739)

Prorok (ﷺ) zabawiał towarzyszy i tchnął w nich radość. Anas ibn Malik (رضي الله عنه) powiedział:

“Prorok (ﷺ) był najlepszym z ludzi. Miałem brata, przezywanego Abu Umajr... Miał wtedy więcej niż 2 lata. Gdy Boży wysłannik (ﷺ) odwiedzał nas, wołał: Abu Umajrze! Cóż robi twój ptaszek? W ten sposób zabawiał go- powiedział Anas.” (Muslim, hadis nr. 2150)

Wysłannik Boży (ﷺ) zabawiał towarzyszy także na inne sposoby. Anas (رضي الله عنه) przekazał:

“że pewien Beduin o imieniu Zahir ibn Huram, obdarowywał Proroka prezentami. Prorok (ﷺ) zaopatrywał Zahira, gdy ten wyruszał z powrotem do domu. Wysłannik (ﷺ) mówił: Zahir nas opuszcza na pustynię, a my będziemy kiedyś z nim. Prorok (ﷺ) przybył do niego niespodziewanie, gdy Zahir sprzedawał coś na targu. Zaszedł go od tyłu i chwycił. Zaskoczony Zahir krzyknął: Puszczaj! Odwrócił głowę i zobaczył wtedy Proroka (□). Wtenczas objął Wysłannika, a ten wołał: Kto kupi tego oto niewolnika? Zahir powiedział:

Proroku, mnie trudno sprzedać. Prorok (ﷺ) odpowiedział: U Boga jesteś najlepszym towarem albo miał rzec: U Boga jesteś drogi!” *(Ibn Hibban, hadis nr.5790)*

□ Włączanie jego towarzyszy do podejmowania decyzji w kwestiach, w których brak tekstu religijnego. Abu Hurajra (رضي الله عنه) wspominał:

“że zapamiętał Proroka jako niezwykle często sięgającego po opinie towarzyszy.” *(Tirmizi, hadis nr.1714)*

□ Odwiedzanie chorych bez względu na wyznanie. Prorok wypytywał się o swoich towarzyszy i ich zdrowie. Gdy dotarła do niego wiadomość o czyjejs chorobie pośpiesznie udawał się w odwiedziny, a wraz z nim towarzysze. Odwiedzał także innowierców. Anas (رضي الله عنه) przekazał:

“że zachorował chłopiec żydowski, który był na usługach u Proroka (ﷺ). Wysłannik (ﷺ) oznajmił towarzyszom: Chodźmy do niego, odwiedzić go. Zastali ojca u wezglowia syna. Prorok (ﷺ) powiedział: Jeśli powiesz „la ilaha illa Allah” („nie ma boga jak tylko Jedyny Bóg”) będę przez te słowa wstawiał się za tobą w Dniu Zmartwychwstania. Chłopiec skierował wzrok na ojca, on powiedział: Zastanów się nad tym, co powiedział Abu Al-Kasim (Prorok). Chłopiec wyznał wiarę. Prorok wtedy powiedział: Chwała Bogu, który wybawił chłopca od ognia Gehenny.” *(Sahih Ibn Hibban, hadis nr.2960)*

□ Wdzięczność za dobro i odpłacanie za nie. Prorok (ﷺ) powiedział:

“Jeśli ktoś będzie w imię Boga prosił o pomoc, temu pomóżcie. Kto poprosi w imię Boga, temu dajcie. A jeśli ktoś zaprasza, przyjmijcie jego zaproszenie. Jeśli ktoś

wyświadczy wam dobro, temu odpłacicie dobrem. Gdybyście nie mieli, co mu dać, proście Boga dla niego tak długo, aż poczujecie żeście mu odpłacili.”

(Imam Ahmad, hadis nr.6106)

Aisza (ﷺ) powiedziała:

“Prorok przyjmował prezenty i okazywał wdzięczność za nie.” *(Buchari, hadis nr. 2445)*

□ Kochał to, co ładne i dobre. Anas (ﷺ) powiedział:

“Nie dotykałem jedwabiu, ani brokatu delikatniejszego od dłoni Proroka. Nie wahałem zapachu piękniejszego od zapachu Proroka.” *(Buchari, hadis nr.3368)*

□ Miłował wstawiać się w każdej sprawie, gdy chodziło o dobro i dobre zachowanie. Ibn Abbas (ﷺ) przekazał:

“że mąż Bariry był niewolnikiem. Nazywał się Mughith. Przypominam sobie, jakby to było dzisiaj, że Mughith chodził za Barirą i płakał tak mocno, że łzy spływały mu do brody. Prorok (ﷺ) zapytał Abbasa: Abbasie, czyż nie jest zadziwiające, jak Mughith ją bardzo kocha, a jak Barira go nienawidzi.” Do Bariry, która żyła w niezgodzie z mężem Wysłannik (ﷺ) przemówił tak: Gdybyś tak wróciła do niego? Zapytała: Czy to twój nakaz? Nie. Jak tylko wstawiam się za Mughithem- odparł Wysłannik (ﷺ). Ona powiedziała: Nic mi do niego.” *(Buchari, hadis nr.4979)*

□ Potrafił zajmować się sobą. Spytano Aiszę (ﷺ), co Prorok(ﷺ) robił w domu? Odrzekła:

“Był jak inni – zwykłym człowiekiem. Oczyszczał swe ubranie, doił owce, potrafił zajmować się sobą.”

(Mesned Abi ja’la, hadis nr.4873)

Jego cnotliwy charakter sprawiał, że służył innym. Aisza (ﷺ) powiedziała:

“W domu służył swojej rodzinie, a kiedy rozbrzmiewał Alan, wychodził na modlitwę.” *(Buchari, hadis nr. 5048)*

Bezstronne świadectwa niektórych świątłych ludzi Zachodu

□ Niemiecki poeta, **Goethe** powiedział: „Poszukiwałem w historii najlepszego przykładu dla człowieka. Znalazłem go w osobie arabskiego Proroka – Muhammada.”

□ **Prof. K. Moure**²⁰ w książce „The Developing human...” napisał: „Nie mam obiekcji, żeby zaakceptować Kur’an jako słowo Boże. W VII w. stan wiedzy nie był wystarczający, żeby opisać płód tak, jak to jest w Kur’anie. Wniosek jest jeden, opis został objawiony przez Boga Muhammadowi.”

□ **Will Kurant** w jego książce „Historia cywilizacji” napisał: „Jeśli mierzymy wybitność człowieka jako stopień wpływu na ludzi, to możemy orzec, że Prorok muzułmanów jest najwybitniejszą postacią z wybitnych postaci w historii.”

Zdołał zapanować nad plemiennym szowinizmem i znieść powszechne przesady. Ustanowił ponad judaizmem, chrześcijaństwem i lokalną religią, religię prostą, łatwą i silną. Zdołała ona przetrwać do naszych czasów, jako ważna i znacząca religia”.

□ **Georgie De Tulz** w książce „Życie” napisał: „Wątpienie, w to, że Muhammad nie jest prorokiem jest równoznaczne z wątpieniem we wszechmoc Bożą obejmującą wszelkie stworzenia.”

□ **Willz** w książce „Prawdziwy Prorok” napisał: „Wszystkie znaki jasno dowodzą, że Prorok był prawdomówny. Jego rodzina i bliscy byli pierwszymi, którzy w niego uwierzyli. Znali jego tajemnice i gdyby mieli, choć cień wątpliwości, nie uwierzyliby mu.”

²⁰ Profesor anatomii i embriologii na uniwersytecie w Toronto, w Kanadzie.

□ Orientalista **Heil** w książce „Cywilizacja Arabów” napisał: „W historii ludzkiej nie ma drugiej takiej religii, która rozprzestrzeniłaby się tak szybko i zmieniła świat tak jak religia Islam. Za sprawą Muhammada pojawiła się wspólnota, zaprowadzono kult Boga na ziemi, ustanowiono podstawy sprawiedliwości i równości społecznej. Zapanował porządek, organizacja, posłuszeństwo i potęga pośród ludów, które wcześniej żyły w stanie chaosu.”

Orientalista hiszpański **Jean Leek** w książce „Arabowie” napisał: „Nie można lepiej opisać biografii Proroka, niż tak jak opisał ją Kur’an:

﴿My posłaliśmy cię tylko jako miłosierdzie dla światów!﴾ (Kur’an 21;107)

Muhammad był uosobieniem prawdziwego miłosierdzia, a ja modłę się za niego z utęsknieniem.”

□ **Bernard Shaw** napisał w książce „Islam za sto lat”: „Świat przyjmie Islam i choćby nie stało się to pod jego nazwą to stanie się to pod inną. Nadejdzie dzień, w którym Zachód zacznie wyznawać Islam. Już od stuleci zachód czyta książki przesiąknięte kłamstwami o islamie. Napisałem książkę o Muhammadzie, lecz skonfiskowano ją z powodu, że odbiega od tradycji Anglików.” Powiedział także: „Islam jest tą religią, w której znajdziemy zalety pozostałych religii, a w innych religiach nie znajdziemy zalet Islamu.”

Żony Wysłannika (ﷺ)

Prorok Muhammad (ﷺ) ożenił się z 11 kobietami dopiero po śmierci pierwszej żony Chadidży (ﷺ). Wszystkie były wcześniej mężatkami, albo były w podeszłym wieku. Tylko Aisza (ﷺ) była dziewczyną. Sześć jego żon pochodziło z

plemienia Kurejszytów, pięć było Arabkami, a jedna Koptyjską, która urodziła mu syna Ibrahima. Prorok (ﷺ) powiedział:

“Kiedy zapanujecie nad Koptami, troszczcie się o nich, bo są Ludźmi Księgi i łączy was z nimi związek pokrewieństwa.” (Mossanef Abdurrezak, hadis nr.19375)

Powody wielożeństwa Proroka były różnorakie:

1. Religijno-prawne; było tak w wypadku małżeństwa z Zajnab bint Dżahsz (رضي الله عنها). Arabowie przed islamem uważali za niedopuszczalne małżeństwo ojca z żoną pasierba. Uważali, że żona pasierba i żona rodzonego syna są traktowane jednakowo. Prorok (ﷺ) ożenił się z byłą żoną pasierba, aby unieważnić przedislamskie obyczaje. O tym mówi Najwyższy Bóg (ﷻ):

«Daliśmy ją tobie [Prorokowi] za żonę, aby wierni nie mieli żadnej trudności, jeśli chodzi o żony i ich adoptowanych synów, kiedy wywiążą się względem nich ze swoich powinności. Rozkaz Boga ma być spełniony!.» (Kur'an 33;37)

2. Polityczne, mające na celu pożytek dla misji Islamu oraz, aby połączyć serca i uzyskać sympatię innych plemion. Prorok (ﷺ) wszedł w związki pokrewieństwa z największym plemieniem arabskim oraz z innymi plemionami. Muhammad (ﷺ) nakazał tak samo postępować swoim towarzyszom. Prorok (ﷺ) powiedział Abd ar-Rahmanowi ibn Ałf przed posłaniem go do warowni Dauma al-Dżundul:

Jeśli będą tobie posłuszni, ożeń się z córką ich władcy.

(Tabari, str. 83)

Ci. Cahan²¹ powiedział: „Ze względu na naszą współczesną świadomość, pewne przejawy życia Muhammada mogą być dla nas niezrozumiałe. Tymczasem plany Proroka nie miały nic wspólnego z chęcią czerpania przyjemności z doczesności. Ożenił się z 9 kobietami dopiero po śmierci Chadidży (□). Jest pewne, że większość związków małżeńskich było motywowanych względami politycznymi. Ich celem było pozyskanie przychylności notabli niektórych plemion. Mentalność arabska przekonuje, że człowiek winien działać w zgodzie z naturą stworzoną przez Boga.”

3. Społeczne. Prorok zenił się z wdowami zasłużonych dla misji towarzyszy. Były to kobiety starsze, mimo to ożenił się z nimi okazując wielkie miłosierdzie i łaskawość.

Włoska pisarka **L.Veccia Vaglieri** napisała w książce „Obrona Islamu”: „Muhammad nie ożenił się przez długie lata młodości. A należy wspomnieć, że w tym wieku popęd jest silny, a przecież żył w społeczeństwie, gdzie instytucja małżeństwa nie istniała lub istniała w szczątkowej formie. Rozprzestrzenione było wielożeństwo, a rozwód był bardzo prosty. Pomimo tego ożenił się z tylko jedną kobietą – Chadidżą. Była od niego o wiele starsza. Żył z nią przez 25 lat w miłości. Nie ożenił się w ciągu tych lat z inną. Zmarła, gdy miała 50 lat. Dopiero wtedy zawierał związki małżeńskie motywowane względami społecznymi lub politycznymi. Prorokowi zależało przez te związki na obdarzeniu łaską kobiet znanych z pobożności, albo do nawiązania związków pokrewieństwa z niektórymi plemionami i klanami. Dawowało to sposobność otwarcia drogi dla misji. Poza Aiszą (ﷺ), wszystkie żony Proroka były wcześniej mężatkami, były w podeszłym wieku i nie były zbyt piękne. Czyż, więc Muhammad mógł być człowiekiem szukającym pożądania? Był człowiekiem, a nie Bogiem. Być może nowe

²¹ Urodził się w roku 1909, absolwent Uniwersytetu w Sorbonie, wykładowca w paryskiej Szkole Języków Wschodnich

matżeństwa po śmierci Chadidży(□) były spowodowane tym, że chciał mieć syna. Prorok poniósł odpowiedzialność za liczną rodzinę, był sprawiedliwy wobec żon. Nie rozwiódł się z żadną z nich. Jego zachowanie było podobne do zachowania innych proroków, np. Mojżesza, z tą różnicą, że o ich życiu niewiele wiemy, za to dużo o życiu Proroka.”

Słynny angielski pisarz, **Thomas Carlyle** napisał o Proroku w swojej książce „Wybitni ludzie”: „Muhammad nie był człowiekiem popędu, pomimo, że był o to oskarżany niesprawiedliwie. Myliliśmy się posądzając go o to. Nie zależało mu na przyjemności!”

Wybrane dowody na posłannictwo Muhammada (ﷺ) Kur'an

Allah (ﷻ) objawił w Kur'anie:

﴿Muhammad nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest Posłańcem Boga i pieczęcią proroków.﴾ (Kur'an 33;40)

Jezus (ﷺ) zapowiedział prorocstwo Muhammada (ﷺ) w Ewangelii:

﴿Oto powiedział Jezus, syn Marii: O synowie Izraela! Jestem wysłany od Boga do was, aby potwierdzić prawdziwość tego, co przede mną było zesłane w Torze, i zwiastować Posłańca, który przyjdzie po mnie, a którego imię - Ahmad!﴾ (Kur'an61;6)

Sunna, czyli Tradycja Proroka

Prorok (ﷺ) powiedział:

“Ja i prorocy, którzy byli przede mną jesteśmy podobni do historii człowieka budującego dom. Ten człowiek ukończył budowę domu, ale zostało jeszcze miejsce na cegłę na skraju budynku. Ludzie oglądali ten dom z zachwytem jednocześnie zwracając uwagę: Czemu nie położyłeś ostatniej cegły? Ja jestem tą ostatnią cegłą i pieczęcią proroków.” (Buchari, hadis nr.3342)

Poprzednie Księgi objawione

Ata ibn Jasar powiedział:

“że spotkał Abdullaha ibn Amra ibn Al-Asa (رضي الله عنه) i poprosił go: Powiedz mi coś o cechach posłańca Boga opisanych w Torze. Dobrze. Na Boga, jego opis jest w Torze, a część z tego opisu jest w Kur'anie: O proroku,

posłałiśmy cię jako świadczącego, głoszącego dobrą wieść, ostrzegającego i nakazującego analfabetom. Ty jesteś moim sługą, posłańcem. Nazwałem Cię ufnym. Nie jesteś twardym, ani surowym, ani krzyczącym po targach, ani nie odpłacasz złem za zło, lecz przebaczasz. Nie powołałem go do siebie dopóki naród nie stanie się dobry i nie będzie głosił: „ Nie ma boga jak tylko Bóg Jedyny” Za pomocą ciebie otworzę oczy zaślepiionych niedowiarków, uszy głuchych na wezwanie i serca zasklepiionych w otocze.” (Bajhaki, hadis nr.13079)

Prof. Abd Al-Ahad Daud²² powiedział: „Próbowałem trzymać się w mojej rozprawie niektórych fragmentów Pisma świętego, które jednak nie dopuszcza do jakiegokolwiek dyskusji filologicznej. Nie sięgałem, do tekstu łacińskiego, greckiego czy aramejskiego, gdyż było to pozbawione sensu. Przytoczę tutaj jeden tekst, z poprawionej kopii kolportowanej przez Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne:

„Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty i włożę w jego usta moje słowa...”(1) Cytaty z Biblii Tysiąclecia wyd. 1971 (Księga Powtórzonego Prawa 18,18) Jeśli te słowa nie mówią o Muhammadzie, to proroctwo nie wypełniło się. Jezus nigdy nie twierdził, że te wersety odnoszą się do jego osoby. Nawet uczniowie Jezusa myśleli podobnie i oczekiwali ponownego nadejścia Mesjasza, aby spełniło się proroctwo. Do chwili obecnej jest sprawa pewna, że pojawienie się Mesjasza za pierwszym razem, nie odwołuje się do znaczenia zawartego w słowach: „wzbudzę im proroka...takiego jak ty”, pomijając już to, że powrót Mesjasza nie będzie spełnieniem tej przepowiedni. Mesjasz - w co wierzy Kościół- pojawi się

²² Fragment książki „Muhammad w świętej Księdze”

ponownie jako sędzia, a nie jedynie przybywający z prawodawstwem. Obiecanym jest ten, kto przyjdzie niosąc „prawo w prawicy żarliwe i oświetlające.” Mając na względzie określenie osoby zapowiadanego proroka, przytoczymy inne proroctwo przypisywane Mojżeszowi, jakby nie było, pomoże wyjaśnić, czym jest „światło boże oświetlające od strony Paranu. Paran to doliny Mekki. W księdze Powtórzonego Prawa (33;2) czytamy „...Pan przyszedł z Synaju i zaświecił im z Seiru, zajaśniał z góry Paran i nadszedł z Meribat przy Kadesz, po prawicy jego płonący ogień..”[Uwaga w tekście arab. „...przybywa z nim 10 tys. Świętych”]

W tych słowach dokonano porównania światła bożego do światła słonecznego. To światło przybywa z Synaju, a bliższy z Seiru, lecz migocze potęgą z Paranu. Mówi, że będzie z nim 10 tys. Świętych i że w prawicy będzie niósł prawo. Żaden Izraelita, nawet Jezus, nie mieli nic wspólnego z Paranem. To Hadżar i jej syn Ismail błakali się wokół źródła „as-Sabu” i później zamieszkali w dolinach Paranu (Księga Rodzaju 21;21): „Mieszkał stale na pustyni Paran; matka zaś jego sprowadziła mu żonę z ziemi egipskiej.” To od jego pierwszego syna Kedara pochodzą Adnanici, którzy są przodkami Arabów, zamieszkali Paran i tam była ich ojczyzna. Czyż nie o to proroctwo chodzi, które spełniło się w osobie proroka Muhammada? Przecież miał związki rodzinne, dalekie z Izraelitami przez Kedara (przodka Adnanitow. Pojawił się w Paranie, wszedł do Mekki z 10 tys. wiernych, przyniósł prawo żarliwe...)

Przytoczmy proroctwo Habakuka, które jest warte przeczytania: „Święty z góry Paran, Majestat Jego odkrywa niebiosą, a ziemia pełna jest Jego chwały.”(Habakuk 3;3) Wyraz „chwały” jest o tyle ważny, że wyraz Muhammad znaczy

dosłownie „pochwalony”. Mało tego, to Arabowie zamieszkiwali Paran. Obiecano im objawienie: „*Niech głos podniesie pustynię z miastami osiedla, które zamieszkuje Kedar! Mieszkańcy Sela niech wznoszą okrzyki, ze szczytów gór niech nawołują radośnie. Niech oddają chwałę Panu i niechaj głoszą cześć Jego na wyspach! Jak bohater posuwa się Pan i jak wojownik pobudza waleczność, rzuca hasło, okrzyk wydaje wojenny. Góruje męstwem nad nieprzyjaciółmi.*” (Ks. Izajasza 42; 11-13)

Oprócz tych prorocत्व mowa jest o dwóch innych, wartych odnotowania, wspomniany jest tam Kedar (Adnan) (K. Izajasza 60): „*Powstań! Świeć, bo przyszło twe światło i chwała Pana rozbłyśka nad tobą...Zaleje cię mnogość wielbłądów, dromadery z Medianu i z Elfy. Wszyscy oni przybędą z Saby...Wszystkie stada Kedaru zbiorą się przy tobie, barany Nebajotu staną na twe usługi. Podążają, by je przyjęto na moim ołtarzu, tak, iż uświetnią dom mojej chwały.*”

Inne prorocत्व (Ks. Izajasza 21; 13-17): „*Wyrok na Arabię. Którzy w zaroślach na stepie nocujecie, wy gromady Dedanitów, wynieście wodę naprzeciw spragnionych! Mieszkańcy kraju Tema, z chlebem waszym wyjdźcie na spotkanie uchodźców! Bo przed rzezią uciekli, przed mieczem dobytym, przed łukiem napiętym, przed wirem walki. Albowiem tak powiedział Pan do mnie: „Jeszcze jeden rok taki, jak rok najemnika, a skończy się cała chluba Kedaru. Ostatek z pocztu łuczników, dzielnych synów Kedaru, będzie bardzo nieliczny.*”

Przeczytaj te prorocत्व z Księgi Izajasza o tym, że przybędzie światło Boże z Paranu.

Ismail (ﷺ) zamieszkał w Paranie, tam urodził mu się syn Kedar (Adnan), który był protoplastą Arabów. Synom Kedaru przeznaczono, że otrzymają objawienie od Boga. Pasterze kedaryccy mieli ofiarować w „Domu Potęgi” ofiarę świętą.

Niesprawiedliwość szerzyła się tam wieki, aż przyszedł czas żeby ten zakątek ziemi przyjął światło Boże. Potęgą stała się chluba Kedarytów ich łuczników i bohaterskich wojowników z ich potomków...Te proroctwa mogą mówić tylko o osobie z Paranu, o Muhammadzie! (Zob. Us. Habakuka 3;3)

Muhammad (ﷺ) jest potomkiem Ismaila (عليه السلام) i jego syna Kedara. Kedar mieszkał w Paranie. Muhammad jest jedynym prorokiem, od którego Arabowie przyjmowali objawienie Boskie wtedy, gdy ciemności otoczyły ziemię i poprzez niego światło Boże, zaświeciło w Paranie. Mekka jest jedynym miastem, w którym wychwala się imię Pana w Jego Domu. Muhammad był prześladowany i zmuszony do emigracji z Mekki. Nie minął rok od ucieczki, przed mieczami i łukami, a już spotkali się potomkowie Kedara w bitwie pod Badr. Była to pierwsza bitwa między Prorokiem (ﷺ), a mieszkańcami Mekki. Pokonano siłę potomków Kedara- łuczników i utracili sławę. Jeśli nie oto chodzi w tych proroctwach, to znaczy, że się jeszcze nie spełniły! Dom Boży, w którym chwali się imię Pana, i który wspomniany jest w Piśmie świętym to Dom Boży Al-Haram w Mekce. Nie jest to kościół jak twierdzili interpretatorzy chrześcijańscy, albowiem potomstwo Kedara (Ks.Izajasza 60;7) nie przyłączyło się do Kościoła Chrystusa. Prawda jest taka, że osady kaderyckie nie uległy wpływowi nauk Kościoła Chrystusa.

Wzmianka o 10 tys. świętych też jest ważna (K. Powtórzonego Prawa, 33). Jeśli przeczyta się wszystkie historie nie znajdzie się wzmianki o Paran, tylko tę jedną. Prorok Muhammad (ﷺ), gdy zdobył Mekkę, wkroczył na czele 10 tys. wiernych z Medyny. W prawicy niósł prawo, które starło w proch inne prawa. Przewodnikiem i Duchem Prawdy, o którym przepowiadał Mesjasz jest nikt inny jak tylko

Muhammad (ﷺ). Nie można zaakceptować zdania, że jest to Duch Święty, jak twierdzą teologowie. Mesjasz powiedział: *„Lepiej będzie dla was abym odszedł daleko. Jeśli nie odejdę daleko to Przewodnik nie przybędzie do was. Jeśli odejdę, to wam go pošlę.”* Te słowa oznaczają, że Przewodnik musi przybyć po Mesjaszu i nie był obecny w momencie tej deklaracji. Paradoksalne, czyż możemy mówić, że Mesjasz był bez Ducha Świętego, bo przecież przybycie ducha było uzależnione od odejścia Mesjasza?

To, w jaki sposób opisał go Mesjasz, świadczy, że chodzi mu o człowieka, a nie o ducha: *„Nie będzie mówił w swoim imieniu tylko powtórzy ludziom to, co usłyszeli.”*

Czyż mamy obowiązek uznać, że Bóg i duch Święty, to dwa oddzielne byty, i że duch Święty mówi sam z siebie i to, co usłyszeli od Boga? Te słowa Mesjasza wskazują wyraźnie o tym, kogo pošłał Bóg. Jest to Duch Prawdy. W ten sam sposób mówi o Muhammadzie Kur'an:

﴿Wcale nie! On przyszedł z prawdą i potwierdził prawdziwość pošłańców.﴾ (Kur'an37;37)

Dowody z Ewangelii

Wg Ewangelii Barnaby, Jezus (ﷺ) powiedział (112;16-80): *„Bowiem Bóg wzniesie mnie z ziemi, a zdrajcę zmieni w wyglądzie. Każdy będzie myślał, że zdrajca to ja. Kiedy umrze najgorszą śmiercią, pozostaną na tym padole długi czas, aż do czasu przyjścia Muhammada, świętego pošłańca Bożego”* Według Ew. Barnaby czytamy także: *„Kiedy Adam stanął na nogach zobaczył w powietrzu napis brzmiący: „Nie ma boga jak tylko Bóg Jedyny i Muhammad jest Jego Wysłannikiem” Pierwszy człowiek powiedział: „Błogosławiony ten dzień, w którym przybędziesz na świat”.*

**Wybrane argumenty rozumowe potwierdzające
prawdziwość posłannictwa i proroctwa
Muhammada (ﷺ)**

□ Posłaniec Muhammad (ﷺ) był człowiekiem niepiśmiennym: nie umiał czytać i nie potrafił pisać. Żył pośród ludu niepiśmiennego. Jedynie garstka znała pismo i posługiwała się nim. Niepiśmienność była jego atutem, gdyż nikt nie mógł się sprzeciwić objawieniu i stwierdzić, że Muhammad (ﷺ) sam wymyślił i napisał to, o czym głosi. Bóg (ﷻ) powiedział:

«Ty nie recytowałeś przedtem żadnej Księgi ani nie kreśliłeś jej swoją prawicą. Dlatego też zwolennicy fałszu powątpiewają.» (Kur'an29;48)

Wyśłannik (ﷺ) przyniósł coś, czego Arabowie nie potrafili naśladować i byli tym oczarowani; stylem i czystością języka. W ten sposób Kur'an jest wiecznym cudem. Boży Wyśłannik (ﷺ) powiedział: **Każdy prorok otrzymał jakiś znak, w który uwierzyli ludzie. Ja otrzymałem od Boga objawienie. Pragnę, aby w Dniu Zmartwychwstania stało za mną jak najwięcej moich naśladowców.** Choć lud Proroka (ﷺ) zaliczał się do elokwentnych znawców języka, to Kur'an był dla nich wyzwaniem; pierwszym było to, aby przynieśli coś podobnego do Kur'anu. Drugim wyzwaniem było, aby przynieśli jedną surę, podobną do tej z Kur'anu:

«A jeśli pozostajecie w wątpliwości wobec tego, co zesłaliśmy Naszemu słudze, to przynieście surę podobną do tego i wezwijcie waszych świadków, poza Bogiem, jeśli jesteście prawdomówni.»

(Kur'an2;23)

Ostatnie wyzwanie dotyczyło całej ludzkości:

﴿Powiedz: Jeśli by się zebrali ludzie i dziny, aby stworzyć coś podobnego do tego Kur'anu, to oni nie zdołaliby uczynić nic podobnego, nawet gdyby się wzajemnie wspomagali.﴾ (Kur'an17;88)

□ Prorok (ﷺ) kontynuował misję, mimo trudności, jakie spotkały go ze strony jego ludu, nawet pomimo tego, że chcieli dokonać na nim skrytobójstwa, aby przerwać jego misję. Wbrew tym przeciwnościom dopełnił zadania i dokończył misję nowej religii, zachował cierpliwość. Gdyby był kłamcą – oczywiście tak nie było – porzuciłby misję w strachu o swoje życie, zwłaszcza, że jego lud gotowy był podjąć każde kroki, aby przerwać działalność Proroka (ﷺ).

□ **Dr. M. H. Durrani**²³ napisał: *„Wiara, gorliwość, cierpliwość i siła woli, tym kierował się Muhammad aż do ostatecznego sukcesu. Te czynniki są jasnym dowodem na jego wielką szczerłość w misji. Gdyby cokolwiek wątpił, nie byłby w stanie, wytrwać w obliczu tylu przeciwności, które trwały 20 lat. Czyż nie może być większy dowód na jego szczerłość w dążeniu do celu, na prawość charakteru i wzniosłość duchową. Te wszystkie czynniki prowadzą nas do rzeczywistego wniosku: Człowiek ten jest z pewnością poświadczającym, to nasz prorok Muhammad (ﷺ). W jego cechach były znaki świadczące o cnotliwości, dobrotliwości, prawdomówności i szczerości. Całe jego życie, myśli, prawdomówność, prostolinijność, bogobojność, hojność, wiara i dokonania, świadczą oczywiście, że mamy do czynienia z prorokiem. Każdy człowiek, który podejmie się neutralnych badań nad życiem i przestaniem Proroka (□), zaświadczy, że Muhammad był poświadczającym Boga, a księga – Kur'an jest objawiona od Boga. Każdy człowiek*

²³ Od 1939-1963 był księdzem, a następnie przyjął islam

myślący, dążący bezstronnie do prawdy w końcu dojdzie do takiego wniosku."

□ Rzeczą powszechnie znaną jest to, że każdy człowiek z przyrodzenia ma zamiłowanie do tego życia: majątku, jedzenia, picia, małżeństwa. Bóg (ﷻ) powiedział:

﴿Upiększane jest ludziom upodobanie do namiętności: do kobiet i do synów, do nagromadzonych kintarów złota i srebra, do koni wyróżniających się szlachetnością, do trzód i zasiewów. To jest używanie życia na tym świecie. Lecz u Boga jest najpiękniejsza przystań!﴾ (Kur'an3:14)

Człowiek z wysiłkiem dąży do osiągnięcia tych rzeczy, różnymi sposobami. Jedni osiągają je sposobem dozwolonym przez Islam, a inni sposobem niedozwolonym. Jeśli zgodzimy się, co do tego, to należy zauważyć, że na początku misji Proroka (ﷺ) jego lud wszelkimi rodzajami bogactwa doczesnego chciał go przekupić. Obiecywali, że spełnią każdą jego zachciankę i potrzebę, że jeśli zapragnie władzy, dadzą mu ją, a jeśli zechce się ożenić, to dadzą mu najpiękniejszą z kobiet. Jeśli zależy mu na pieniądzu, to je dostanie. Wszystko to pod warunkiem, że zostawi swe przekonania religijne. Jego odpowiedź była zdecydowana, a postawa pełna ufności w wolę Bożą:

“Na Boga, gdyby położyliby w mojej prawej ręce słońce, a w lewej księżyc, abym porzucił tę sprawę, nie zaniecham jej, dopóki Bóg nie uczyni jej zwycięskiej albo zginę za Jego sprawę.” (Ibn Hiszam, str. 170)

Jeśli byłby człowiekiem kłamliwym – a nim nie był – przyjąłby ofertę ludu i wykorzystał okazję do osiągnięcia sukcesu doczesnego. To, co mu proponowano, było szczytem marzeń każdego człowieka.

Dr. M. H. Durrani powiedział: „Prorok przez 13 lat znosił trudy misji w Mekce, przez 8 lat w Medynie, mimo tego, nie cofnął się w swoim postanowieniu, dążył do obranego celu, wykazując wielki hart ducha, niezwykłą cierpliwość i niezłomność. Jego lud ofiarowywał mu władzę królewską, wszelkie bogactwa w kraju, w zamian za odstąpienie od misji i zaniechanie szerzenia religii. Prorok (□) odrzucił te przekupstwo i zdecydował się na ponoszenie trudów misji. Dlaczego? Dlaczego nie zależało mu na zaszczytach, bogactwach, władzy, itp.? Każdy musi się nad tym głęboko zastanowić, aby dotrzeć do odpowiedzi”.

□ Każdy wie, że ludzie zasiadający na stanowiskach przywódczych mają dostęp do wszystkiego, co obejmuje władza: dóbr, ludzi, służby. Muhammad (ﷺ) był świadomy, że doczesność nie jest miejscem wiecznego pobytu.

Ibrahim (ؑ) przekazał za Alkamą, a ten za Abdullahem (ؑ):

“że Prorok położył się na macie z liści palmowych. Wzór maty odcisnął się na jego skórze. Abdullah powiedział Prorokowi: Posłańcu Boży, który jesteś droższy od mego ojca i matki, gdybyś nam wcześniej powiedział, to posłalibyśmy tobie czymś miękkim”. Prorok (ﷺ) odrzekł: Co mi po rzeczach tego świata? Mam związek z tym światem jak podróżnik, który stanął pod cieniem drzewa na odpoczynek, później ruszył znowu w drogę, zostawiając cień za sobą!” (Ibn Madża, hadis nr.4109)

An-Nu'man ibn Baszir (□) powiedział:

“Widziałem kiedyś Proroka (□), że nie miał, ani jednego suchego daktyla, którym mógłby się najeść.”

(Muslim, hadis nr. 2977)

Abu Hurajra (□) powiedział:

“Rodzina Muhammada nigdy nie była najedzona przez trzy dni. Tak było, aż do śmierci Wysłannika (ﷺ).”

(Buchari, hadis nr.5057)

Pomimo tego, że cały Półwysep Arabski był pod władzą Muhammada (ﷺ) i przez niego muzułmanie uzyskali wszelkie dobrodziejstwa to jednak czasami nie starczało mu jedzenia. Aisza (رضي الله عنها) przekazała,:

“że Prorok (ﷺ) kupił jedzenie od żyda za to, że oddał w zastaw kolczugę.” *(Buchari, hadis nr.2088)*

Absolutnie nie oznacza to, że Wysłannik (ﷺ) nie mógł osiągnąć tego, co chciał. Bogactwa spływały do niego, przynoszono mu ofiary i prezenty do meczetu. Prorok (ﷺ) niezwłocznie rozdawał je między biednych i potrzebujących. Jego niektórzy towarzysze byli bogaci, rywalizowali ze sobą o to, kto lepiej służy Wysłannikowi i wydawali to, co mieli najdroższe. Prorok znał jednak prawdziwą wartość życia doczesnego:

“Na Boga, doczesność w porównaniu z wiecznością jest jakby ktoś włożył palec wskazujący do morza i zobaczył ile z palca mu skapnęło.” *(Muslim, hadis nr.2858)*

Lady E. Cobold w książce pt. „Pielgrzymka do Mekki [wyd. 1934 w Londynie] napisała: „Muhammad był przywódcą Półwyspu Arabskiego, lecz nie myślał o tytułach i zaszczytach, ani o tym jak je spożytkować. Był taki jak przedtem, zadawała go bycie posłańcem Boga i służą muzułmanów. Sam czyścił swój dom i naprawiał swe buty. Był łaskawy jak delikatny wietrzyk. Gdy przychodził do niego biedak, dawał mu, co sam posiadał, a często sam miał niewiele, ledwo starczało dla niego.”

□ Czasami miały miejsce w życiu Proroka (ﷺ) trudne sytuacje, które wymagały wyjaśnień i rozwiązań, a sam Prorok (ﷺ) nie mógł ich od siebie udzielać, bo nie było o tym

objawienia. Tak więc w tych ciężkich chwilach Wyśłannik (ﷺ) przeżywał niemoc, smutek i psychiczne obciążenie. Żył w stanie napięcia duchowego. Przykładem na to jest posądzenie jego żony Aiszy (رضي الله عنها) o zdradę, wtedy to Wyśłannik (ﷺ) musiał cierpliwie znosić przez cały miesiąc kpiny i szykany oszczerców godzące w jego honor, aż do chwili, gdy otrzymał objawienie od Allaha (ﷻ), który oczyścił z zarzutów jego żonę. Jeśli Muhammad (ﷺ) byłby fantastą to szybko znalazłby rozwiązanie z tej kłopotliwej dla niego sytuacji, lecz on był cierpliwy i nigdy nie mówił pod wpływem namiętności.

□ Prorok (ﷺ) nigdy nie przypisywał sobie ponadludzkiej pozycji i nienawidził przesadnego wychwalania go. Anas (رضي الله عنه) powiedział:

“Żaden człowiek nie był tak lubiany przez swoich towarzyszy jak Prorok(ﷺ). I dodał: A oni nie wstawali na powitanie Proroka(ﷺ) gdyż wiedzieli jak on tego nienawidzi.” (Tirmizi, hadis nr.2754)

W. Irving²⁴ mówi: *Znaczne zwycięstwa Wyśłannika (ﷺ) nie spowodowały, że stał się zarozumiały i ignorancki, ponieważ walczył dla sprawy islamu a nie dla osobistych korzyści. Nawet u szczytu jego potęgi Wyśłannik(ﷺ) wykazywał się prostotą i skromnością. Wyśłannik(ﷺ) przychodząc do ludzi nie lubił jak wstawali na jego widok i gdy przesadzali z powitaniem go. Jeśli zaś miał na celu stworzyć wielkie państwo to zapewne było to państwo islamskie, w którym rządził sprawiedliwością i nigdy nie miał na myśli, aby władza była dziedziczona przez jego rodzinę”*

□ Objawienie kilku wersetów Kur’anu, w których Najwyższy Bóg (ﷻ) napomina Wyśłannika (ﷺ) za pewne jego zachowania, np.:

²⁴ Amerykański orientalista

«O Proroku! Dlaczego zakazujesz sobie tego, co dozwolił ci Bóg, chcąc przypodobać się twoim żonom? Bóg jest przebaczący, litościwy!.»

(Kur'an 66;1)

Tłumacząc powyższy werset chodzi o to, że Wysłannik zabronił sobie jeść miodu w celu zadowolenia jego żon i dlatego przyszło napomnienie od Boga (ﷻ) aby nie zabraniał sobie tego, co jest dozwolone przez Stwórcę. A w innym wersecie czytamy:

«Niech Bóg ci przebaczy! Dlaczego ich pozostawiłeś, zanim dali się tobie jasno poznać ci, którzy mówili prawdę, i ci, którzy byli kłamcami?.» (Kur'an 9;43)

Werset ten gani Proroka za to, że pośpieszył się z przyjęciem kłamliwych wymówek od hipokrytów, którzy nie chcieli uczestniczyć w bitwie Tabuk i wybaczył im to bez sprawdzenia ich w celu odróżnienia kłamców od prawdomównych. W kolejnych wersetach Stwórcy (ﷻ) mówi:

«Nie jest odpowiednie dla Proroka, aby brał jeńców, dopóki on nie dokona całkowitego podboju ziemi. Wy pragniecie tego, co przypadkowe na tym świecie, a Bóg chce życia ostatecznego. Bóg jest potężny, mądry! Gdyby nie było przepisu od Boga, który już przyszedł wcześniej, to dościgałaby was straszna kara za to, coście wzięli.» (Kur'an 8;67-68)

«Ty nie masz nic do czynienia w tej sprawie, czy On się zwróci ku nim, czy On ich ukarze. Oni przecież są niesprawiedliwi!.» (Kur'an 3;128)

«Zachmurzył się i odwrócił, bo przyszedł do niego niewidomy. Skąd możesz wiedzieć? Może on się oczyści.» (Kur'an 80;1-3)

Zatem, jeśli Muhammad (ﷺ) byłby oszustem w Kur'anie nie byłoby wersetów krytykujących go.

Angielski badacz **Lightner** w jego książce pt. „Religia islamu” pisze: *„Pewnego razu Bóg objawił Jego prorokowi werset zawierający silną jego krytykę z powodu, że odwrócił się od biednego i niewidomego i rozmawiał z bogatym i wpływowym mężczyzną. To objawienie stało się jawne i jeśli Muhammad jak twierdzą głupcy byłby fałszywym prorokiem, to wersetów o takiej treści nie byłoby”.*

□ Do niezbitych dowodów świadczących o prawdziwości misji Proroka (ﷺ) należy sura Al-masad (Sznur), w której zawarta jest ostateczna decyzja wejścia jego stryja Abu Lahaba do piekieł. Sura ta zesłana była na początku misji Wysłannika (ﷺ) a więc jeśli byłby kłamcą, to nie wydałby takiego ostatecznego wyroku na swojego stryja, który kiedyś przecież mógłby przyjąć islam.

Dr. Gari Miller²⁵ mówi: *„Ten mężczyzna o imieniu Abu Lahab pałał wielką nienawiścią do islamu do tego stopnia, że śledził Muhammada i ostro krytykował wszystko, co mówił. Jeśli Wysłannik (ﷺ) rozmawiał z ludźmi to Abu Lahab czekał, aż on skończy rozmowę i szedł do nich pytając ich, co mówił Muhammad. Jeśli powiedzieli: biały, to on mówił czarny, a jeśli powiedzieli noc to on mówił na przekór, dzień. Tym sposobem sprzeciwiał się każdemu słowu, które wyszło z ust Proroka (ﷺ) chcąc zasiać w sercach ludzi wątpliwości, co do misji Muhammada (ﷺ). Na dziesięć lat przed śmiercią Abu Lahaba została objawiona sura Al-masad, w której brzmiał wyrok o jego wejściu do piekła. Oznaczało to, że człowiek ten nigdy nie przyjmie islamu”.*

²⁵ Był jednym z największych misjonarzy chrześcijańskich w Kanadzie, potem przyjął islam i stał się nawołującym do islamu

Przez okres całych dziesięciu lat Abu Lahab mógł przyjść do ludzi i powiedzieć: „Muhammad mówi, iż ja nigdy nie przyjmę islamu i z pewnością wejdę do piekła, lecz ja teraz ogłaszam, że chcę przyjąć islam i zostać muzułmaninem”. A teraz jak myślicie, czy Muhammad (ﷺ) jest prawdomówny czy nie? Czy to objawienie na pewno pochodzi od Boga? Ale Abu Lahab nie zrobił tego nigdy, mimo że sprzeciwiał się Prorokowi (ﷺ). Inaczej mówiąc tak jakby Muhammad (ﷺ) miał powiedzieć do Abu Lahaba: ‘Nienawidzisz mnie i chcesz mnie zniszczyć, to masz szansę tego dokonać i udowodnić, iż jestem kłamcą’. Lecz Abu Lahab nigdy tego nie zrobił przez całe dziesięć lat, ani nie przyjął islamu ani też nie udawał, że jest muzułmaninem. Przez dziesięć lat Abu Lahab miał szansę zniszczyć islam jedną chwilą. Jednak te słowa nie są słowami Muhammada (ﷺ), lecz jest to objawienie od Boga znajdującego świat niewidzialny i wiedzącego doskonale, że Abu Lahab nigdy nie przyjmie islamu.

A skąd mógł Prorok Muhammad (ﷺ) wiedzieć, że Abu Lahab potwierdzi to, co zostało zesłane w surze, jeśli nie było to objawione od Boga (ﷻ)? I skąd ta pewność Proroka (ﷺ) przez dziesięć lat, iż on zna prawdę, jeśli nie było to objawienie?

Jeśli ktoś rzuca komuś tak poważne wyzwanie to znaczy, że jest to objawienie od Boga (ﷻ). Najwyższy Stwórca (ﷻ) mówi:

«Niech zginą obie ręce Abu Lahaba i niech on sam zginie! Nie zdadzą mu się na nic jego majątek i to, co zyskał. Będzie się palił w ogniu płomiennym, i jego żona - nosząca drzewo; będzie ona mieć na szyi sznur z włókien palmy.» (Kur'an111;1-5)

□ W Kur'anie występuje imię Ahmad zamiast Muhammad w następującym wersecie:

﴿Oto powiedział Jezus, syn Marii: O synowie Izraela! Jestem wysłany od Boga do was, aby potwierdzić prawdziwość tego, co przede mną było zesłane w Torze, i zwiastować Posłańca, który przyjdzie po mnie, a którego imię - Ahmad! Lecz kiedy on przyszedł z jasnymi dowodami, oni powiedzieli: To są czary oczywiste!﴾ (Kur'an61;6)

Jeśli Muhammad (ﷺ) był kłamcą, to takie imię mogło nie być w ogóle wspomniane w Kur'anie.

□ Religia Muhammada (ﷺ) istnieje do dnia dzisiejszego pomimo skromnych środków zarówno finansowych jak i ludzkich potrzebnych do nawoływania na drogę Prawdy i ludzie przyjmują islam tłumnie wołąc go od innych religii. Z drugiej strony wzmożone wysiłki ludzi wrogo nastawionych do islamu i chcących odwrócić innych od tej religii nie tracąc żadnej ku temu okazji. Oznacza to jedno, że Bóg (ﷻ) chroni Jego religię.

﴿Zaprawdę, My posłaliśmy napomnienie i My jesteśmy jego stróżami!﴾ (Kur'an15;9)

Angielski pisarz **Th. Carlyle** mówi o Muhammadzie (ﷺ):
„Czy widzieliście kiedykolwiek kogoś, kto jest kłamcą i stworzył niesamowitą religię? Kłamca nie jest w stanie zbudować domu z cegieł, gdyż nie zna się na materiałach budowy i nie zbuduje domu tylko jakąś klitkę, która prędzej zawali się niż przetrwa. Jakże więc Muhammad (ﷺ) może być kłamcą i zbudować dom, którego filary wytrzymały 12 wieków i w którym mieszka ponad dwieście milionów ludzi? Ja zaś wiem, że każdy człowiek musi przestrzegać w jego życiu praw natury, inaczej niczego nie osiągnie.... Kłamstwem jest to, co rozpowszechniają wrogowie islamu nawet, jeśli upiększają ich

złe informacje do tego stopnia, że wierzą, iż jest to prawda... Nieszczęściem jest, że ludzie są oszukiwani przez te kłamstwa."

Kur'an jest pierwszym źródłem religii islamu i jest chroniony przez Stwórcę (ﷻ):

﴿**Zaprawdę, My posłaliśmy napomnienie i My jesteśmy jego stróżami!**﴾ (Kur'an15:9)

Bóg Najwyższy (ﷻ) chroni Kur'an poprzez zapisanie go w Księdze i umysłach ludzi z pokolenia na pokolenie, ponieważ zapamiętanie Kur'anu oraz recytacja, uczenie się go i nauczanie innych należą do spraw, o które muzułmanie szczególnie dbają rywalizując między sobą w celu osiągnięcia dobra wspomnianego w hadisie:

Najlepszy z was to ten, kto uczy się Kur'anu i naucza go innych.

W historii było wiele prób sfalszowania Kur'anu poprzez dodawanie, zmniejszanie lub zmianę niektórych liter i wszystkie te próby spęły na niczym. To dzięki temu, że łatwo i szybko wykryto te zmiany w wersetych Kur'anu. Jeśli chodzi o Sunnę Proroka (ﷺ)- drugie źródło islamu to została zachowana po dziś dzień dzięki sprawiedliwym i zaufanym muzułmanom, którzy poświęcili się zebraniu hadisów Proroka (ﷺ) i posegregowali ich na wiarygodne i niewiarygodne. Kto więc zapozna się z księgami zawierającymi hadisy dowie się, jaki wielki trud został wykonany w celu zachowania wszystkiego, co przekazywał Prorok (ﷺ), bez najmniejszego cienia wątpliwości co do wiarygodności tych hadisów.

Amerykański pisarz **Michael Hart** w jego książce pt. „Sto postaci, które miały największy wpływ na dzieje ludzkości” pisze: „ *Muhammad był założycielem i propagatorem jednej z największych religii świata. Stał się jednym z wielkich przywódców*

politycznych świata. Pomimo upływu trzynastu wieków od jego śmierci wpływ jego religii jest nadal silny.”

□ Zasady, z którymi przyszedł Prorok (ﷺ) są prawidłowe i ważne w każdym miejscu i czasie. Świadczą o tym rezultaty praktykowania tych zasad. Jest to dowód na to, że wszystko, co zostało przekazane Prorokowi (ﷺ) jest objawieniem od Boga (ﷻ). Nasuwa się pytanie: Dlaczego Muhammad (ﷺ) nie mógł być prorokiem skoro Allah wysłał wielu proroków? Jeśli odpowiedź zabrzmiałaby: Nic nie stoi na przeszkodzie uznać go za Proroka. Dlaczego więc zaprzecza się jego posłannictwu i prorocत्व do wszystkich ludzi a uznaje się posłannictwa innych proroków wysłanych przed nim?

□ Systemy prawne odnoszące się do wszystkich dziedzin życia: społecznych, wojennych, małżeńskich i rodzinnych, gospodarki, polityki oraz obrzędów religijnych, itd zawarte w islamie, z którymi przyszedł Muhammad (ﷺ) są doskonałe i nawet, jeśli cała ludzkość zbierze się by wymyślić podobne prawa nie będzie w stanie tego dokonać. Czy jest zatem możliwe, aby analfabeta, człowiek nieumiejący czytać i pisać mógł sam wymyślić taki kompletny system, który uporządkował wszystkie aspekty życia ludzkiego? Wszystko to wskazuje na prawdziwość jego posłannictwa i na to, że nie mówił nic od siebie.

□ Należy dodać, że Muhammad (ﷺ) nie stał się Prorokiem i nie był zobowiązany do głoszenia misji jak tylko dopiero, gdy miał czterdzieści lat, po tym jak minął okres jego młodości, witalności i entuzjazmu i przyszedł czas starości, wyciszenia i spokoju.

Th. Carlyle w jego książce pt. „Wybitni ludzie” pisze: *„...Co demontuje zarzuty tych, którzy twierdzą, że Muhammad nie był*

prawdomównym w jego posłannictwie to fakt, że jego młodość nacechowaną dynamiką i zapalem spędził w zaciszu u boku swojej żony Chadidży (ﷺ). Nigdy nie próbował przez cały ten okres wywołać haosu swoją osobą pragnąc władzy lub sławy. I został Prorokiem, gdy minęła jego młodość i przyszła starość i podjął się wielkiego wyzwania, którym było głoszenie wzniosłej misji”.

Angielski krytyk **R. Landau** w jego książce „Islam i Arabowie” pisze: „Misja Muhammada była tak wielka, że żaden kłamca kierujący się egoizmem²⁶ nie byłby w stanie osiągnąć sukcesu swoimi wysiłkami. Szczerość, jaką odznaczał się Muhammad (ﷺ) podczas wykonywania jego misji i głęboka wiara jego naśladowców w to, co było mu zesłane oraz przetrwanie w wierze islamu wielu pokoleń wskazuje na to, że bezpodstawne jest oskarżenie Muhammada (ﷺ) o celowe oszustwo. Poza tym historia nie zna przypadku celowego wymyślenia fałszywej religii, która przetrwałaby tak długo. Pomimo, że islam istnieje od tysiąca trzystu lat to wciąż, z każdym rokiem przybywa nowych jego wyznawców. Karty historii nie dają nam ani jednego przykładu oszusta, przybywającego z posłannictwem na bazie, którego stworzył wielkie imperium i jedną z największych cywilizacji świata nacechowaną szlachetnością i dobrocią”.

²⁶ Opis Muhammada przedstawiany przez niektórych dawnych pisarzy zachodnich

Do czego zobowiązuje nas oświadczenie, że Muhammad (ﷺ) jest wysłannikiem Boga?

1. Wiara w posłannictwo Muhammada (ﷺ) skierowane nie do konkretnego narodu i czasu, w którym zostało objawione, ale do całej ludzkości. Jest to, zatem posłannictwo uniwersalne nieograniczone ani miejscem ani czasem, aż do nadejścia końca świata.

«**Błogosławiony niech będzie. Ten, który zesłał rozróżnienie Swemu słudze, aby był ostrzegającym dla światów!.**» (Kur'an 25;1)

W innym wersecie czytamy:

«**Posłaliśmy cię do wszystkich ludzi jako zwiastuna radosnej wieści i ostrzegającego.**» (Kur'an 34;28)

Posłannictwo Muhammada (ﷺ) różni się od posłannictwa innych proroków, gdyż ich misja prorocza skierowana była do narodów w czasach, w których oni żyli. Jezus (ﷺ) powiedział:

"Jestem posłany tylko do owiec, które poginęły z domu Izraela." (Mateusz, 15;24)

2. Wiara w to, że prorok Muhammad (ﷺ) był nieomylny, gdy przekazywał religię od Allaha (ﷻ):

«**On nie mówi pod wpływem namiętności. To jest tylko objawienie, które mu zostało zesłane.**»

(Kur'an 53;3-4)

Jeśli chodzi o pozostałe sprawy dotyczące osoby Proroka (ﷺ) to jest on tylko człowiekiem a więc opinie, które wydawał były wynikiem jego osobistych przemyśleń. Prorok (ﷺ) powiedział:

"Przychodźcie do mnie ze skargą i może, ktoś z was przedstawi silniejszy argument od drugiego a ja osądzam na podstawie tego, co usłyszę od rozmówcy. Niechaj

pamięta ten, komu zasądziłem, do czego nie ma prawa, że jakby sięgał po kawałek ognia.” (*Buchari i Muslim*)

3. Wiara w to, że posłannictwo Muhammada (ﷺ) jest miłosierdziem dla wszystkich ludzi. Bóg (ﷻ) mówi:

«My posłaliśmy ciebie tylko jako miłosierdzie dla światów!».» (Kur'an 21;107)

Prorok Muhammad (ﷺ) jest miłosierdziem w całym tego słowa znaczeniu, ponieważ wyprowadził ludzi z czczenia stworzeń ku czczeniu Boga ludzkości, z niesprawiedliwości innych religii do sprawiedliwości islamu, z ciasnoty życia doczesnego ku nieograniczonoci życia ostatecznego.

4. Wiara w to, że Muhammad (ﷺ) jest ostatnim prorokiem, pieczęcią proroków i najlepszym z nich wszystkich i że po nim wygasło proroctwo. Bóg (ﷻ) mówi:

«Muhammad nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest Posłańcem Boga i pieczęcią proroków.» (Kur'an 33;40)

Prorok (ﷺ) powiedział:

“Zostałem wyróżniony spośród wszystkich proroków z powodu sześciu spraw:....., łupy są mi dozwolone, ziemia jest dla mnie meczetem i czystością, jestem wysłany do wszystkich ludzi i po mnie wygasło proroctwo.”

(*Muslim i Tirmizi*)

5. Silne przekonanie, że islam został udoskonalony i jest kompletny, co oznacza, iż nie ma miejsca na dodanie do religii lub zmniejszenie z niej czegokolwiek.

«Dzisiaj udoskoniłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią; wybrałem dla was islam jako religię.» (Kur'an 5;3)

To, co da się zauważyć z uniwersalności islamu, to jego przenikanie do różnych aspektów życia jak polityka, gospodarka, społeczeństwo i etyka, a więc jest on religią i państwem. Angielski myśliciel **Kwelem** w jego książce „Doktryna islamu” (str.119-120) mówi: *„Regulacje prawne islamu nie dotyczą samych obowiązków moralnych i religijnych... lecz jest to ogólne prawo dla świata islamskiego. Również jest to kompletne prawo, które zawiera sprawy cywilne, handlowe, wojenne, sądownicze i karne a nade wszystko jest to prawo religijne, wokół którego obracają się wszystkie sprawy od duchowych aż po sprawy życia doczesnego, od zachowania duszy do zdrowia ciała, od praw grupy do spraw jednostki, od osobistych korzyści człowieka do korzyści ogółu, od cnoty do grzechu, od praw talionu w życiu doczesnym do praw talionu w życiu pośmiertnym...”*

Dlatego zawartością Kur’an różni się od innych świętych ksiąg chrześcijańskich, które przeważnie zawierają przypowieści i opowiadania historyczne oraz paradoksy w kwestii czczenia...”

6. Silna wiara, że Wysłannik Muhammad (ﷺ) przekazał depozyt, który otrzymał od Boga (ﷻ) i wykonał swoją misję oraz był dobrym doradcą dla jego wspólnoty ukazując jej każde dobro i nakazując czynienie go, a także ostrzegał przed złem jednocześnie zakazując czynienia go. Prorok (ﷺ) podczas pielgrzymki pożegnalnej przemawiając do tysięcy wiernych mówił:

“Czy ja wam przekazałem? Odpowiedzieli: Tak. Rzekł: O Allahu, bądź tego świadkiem.” (*Buchari i Muslim*)

7. Wiara w to, że prawodawstwo zesłane Prorokowi (ﷺ) jest jedynym akceptowanym przez Stwórcę (ﷻ) i jedynym sposobem czczenia Go i na jego podstawie Bóg (ﷻ) będzie sądził ludzi, zaś inne prawodawstwa nie są akceptowane przez Stwórcę. Bóg Najwyższy (ﷻ) mówi:

«A od tego, kto poszukuje innej religii niż islam, nie będzie ona przyjęta; i on w życiu ostatecznym będzie w liczbie tych, którzy ponieśli stratę.» (Kur'an, 3; 85)

8. Posłuszeństwo Prorokowi na podstawie słów Boga (ﷻ):

«A kto posłucha Boga i Jego Posłańca, będzie wraz z tymi, którym Bóg okazał dobroć: z prorokami i sprawiedliwymi, z męczennikami i świętymi. Jakże oni są piękni jako towarzysze!» (Kur'an 4;69)

Posłuszeństwo to polega na stosowaniu się do nakazów i zakazów Wyśłannika (ﷻ).

«A to, co wam daje Posłaniec, to bierzcie; a czego wam zakazał, od tego się powstrzymajcie!» (Kur'an 59;7)

Bóg Jedyne (ﷻ) oznajmia nam, jakie są konsekwencje nieposłuszeństwa wobec Proroka (ﷻ):

«A kto się zbuntuje przeciw Bogu i przeciw Jego Posłańcowi i przekroczy Jego granice, to Bóg wprowadzi go do ognia, gdzie będzie przebywał na wieki. I ta kara będzie dla niego poniżająca!» (Kur'an 4;14)

9. Bezwzględne akceptowanie opinii prawodawczych Wyśłannika (ﷻ):

«Ale nie! Na twego Pana! Oni nie uwierzą, dopóki nie uczynią ciebie sędzią w tym, co jest przedmiotem sporu między nimi. Potem nie znajdą już w sobie sprzeciwu, co do tego, co rozstrzygnąłeś i poddadzą się całkowicie.» (Kur'an 4;65)

Przedkładanie prawodawstwa i opinii Wyśłannika (ﷻ) nad inne osądy i prawa, na podstawie słów Boga (ﷻ):

«Czyż oni pragną sądu z czasów pogaństwa? Któż jest lepszy od Boga w sądeniu ludzi, którzy posiadają pewność?» (Kur'an 5;50)

10. Kroczenie drogą Proroka (ﷺ):

«Powiedz: Jeśli kochacie Boga, to postępujcie za mną! Wtedy i Bóg będzie was miłował i przebaczy wam wasze grzechy. Bóg jest przebaczący, litościwy!» (Kur'an 3;31)

Należy naśladować Wysłannika (ﷺ) i brać go za najlepszy przykład. Bóg (ﷻ) mówi:

«Wy macie w Posłańcu Boga piękny wzór – dla każdego, kto się spodziewa Boga i Dnia Ostatniego i kto Boga często wspomina.» (Kur'an 33;21)

Naśladowanie Proroka Bożego (ﷺ) wymaga od nas studiowania jego drogi życiowej po to, abyśmy prawidłowo postępowali.

Zin Al-Abidin – Ali bnu Al-Husain bnu Ali bnu Abi Talib (رضي الله عنه) mówił:

“Nauczaliśmy bitew Proroka(ﷺ) tak jak nauczaliśmy sur z Kur'anu.” (*Bidaja ta nihaja- Ibnu Kesir*)

Należy zwrócić uwagę, że bitwy były częścią życia Wysłannika (ﷺ).

11. Uznanie pozycji danej Prorokowi(ﷺ) przez Boga (ﷻ) bez przesadzania odnośnie jego osoby. Wysłannik (ﷺ) powiedział:

“Nie podnoście mojej pozycji bardziej niż to, na co zasługuję, bo Allah zanim ogłosił mnie wysłannikiem wybrał mnie na sługę.” (Tabarani)

12. Prośba do Stwórcy (ﷻ) o błogosławieństwo i pokój dla Wysłannika (ﷺ) przy wspominaniu jego imienia.

﴿Zaprawdę, Bóg i Jego aniołowie błogosławią Proroka! O wy, którzy wierzycie! Módlcie się za niego i pozdrawiajcie pozdrowieniem pokoju!﴾

(Kur'an 33;56)

Wysłannik(ﷺ) powiedział:

“Skąpcem jest ten, kto wspominając mnie, nie prosi Boga o błogosławieństwo dla mnie.” (Tirmizi)

13. Umiłowanie i szacunek dla Proroka (ﷺ) ponad miłość i szacunek do czegoś innego. Jemu, bowiem należy się wdzięczność po Bogu (I) za to, że poprowadził ludzi drogą prostą, która gwarantuje szczęście w życiu doczesnym i ostatecznym.

﴿Powiedz: Jeśli wasi ojcowie, wasi synowie i wasi bracia, wasze żony i wasz ród, i wasze majątki, które zdobyliście, i handel, o którego zastój się obawiacie, i mieszkania, które wam się podobają, są wam miłsze aniżeli Bóg i Jego Posłaniec oraz zmaganie się na Jego drodze - to oczekujcie, aż przyjdzie Bóg ze Swoim rozkazem. Bóg nie prowadzi drogą prostą ludzi szerzących zepsucie.﴾ (Kur'an 9;24)

W poniższym hadisie Prorok (ﷺ) wyjaśnił, czego możemy oczekiwać w zamian za miłość do niego.

“Pewien człowiek zapytał: O Wysłanniku Boży (ﷺ), kiedy nadejdzie Godzina? Wysłannik spytał: A co przygotowałeś na tą Godzinę? Ów człowiek odpowiedział: Nie przygotowałem na nią zbyt dużo postu, modlitwy i jałmużny, ale Kocham Boga i Jego

Wysłannika. Prorok rzekł: Będziesz więc w raju z tymi których kochasz.” *(Buchari i Muslim)*

Prorok (ﷺ) powiedział:

“Jeśli znajdą się w człowieku trzy rzeczy to odczuje on słodkość wiary. Są to: największe umiłowanie Boga i Jego Wysłannika, kochanie drugiego człowieka tylko dla Boga, nienawiść powrotu do niewiary po tym jak Bóg uratował go z niej, tak jak nienawidzi się wtrącenia do piekła.”

(Muslim)

Miłość do Wysłannika (ﷺ) zobowiązuje nas do darzenia miłością tych, których on kochał, tak jak jego rodzina, towarzysze oraz wymaga od nas nienawidzenia tych, których Prorok(ﷺ) nienawidził, bo Wysłannik (ﷺ) kochał i nienawidził tylko dla Boga (ﷻ).

14. Nawoływanie do religii Wysłannika (ﷺ) i praca na rzecz rozpowszechnienia jej wśród ludzi i przekazywania jej tym, do których ona jeszcze nie dotarła i ożywienie jego Tradycji mądrością i dobrym napomnieniem. To poprzez nauczanie ludzi żyjących w niewiedzy o islamie i zapominających o jego zasadach oraz poprzez wsparcie tych, którzy czynią dobro.

﴿Wzywaj ku drodze twego Pana z mądrością i pięknym napomnieniem! Rozmawiaj z nimi w najlepszy sposób!﴾ *(Kur'an 16;125)*

Prorok (ﷺ) powiedział:

“Przekazujcie ode mnie chociaż jeden werset.”

15. Obrona osoby Wysłannika (ﷺ) oraz jego Tradycji poprzez odrzucanie wszystkiego, co niesprawiedliwie przypisuje się samemu Prorokowi i wyjaśnienie ludziom prawd o islamie. Obrona Tradycji Wysłannika (ﷺ) i jego misji

poprzez wyjaśnienie wątpliwych kwestii poruszanych przez wrogów islamu.

16. Trzymanie się Sunny (Tradycji) Proroka (ﷺ) na podstawie hadisu:

“Trzymajcie się mojej Sunny oraz Sunny prawych kalifów, którzy przyjdą po mnie, tak mocno jak zagryzienie zębów i unikajcie dodawania do religii nowych spraw, bo każde dodawanie jest nowinką a każda nowinka jest błędzeniem.”

Podsumowanie

Na zakończenie tej pracy zacytujemy słowa francuskiego poety **Alfonsa de la Martaine**²⁷, który mówił o wielkości Muhammada (ﷺ):

„Nigdy człowiek nie wyznaczył sobie bardziej wzniosłego celu, dobrowolnie lub nie, bo cel ten był nadludzki, miał postużyć obaleniu przesądów dotyczących człowieka i jego Stwórcy; przedstawiania Boga jako człowieka i człowieka jako Boga; cel służący przywróceniu istniejącej rozumowej i nienaruszalnej koncepcji boskości, która pogrążona była w chaosie bałwochwalstwa; oddawania czci szpetnym bożkom. Nigdy żaden człowiek nie podjął się takiej pracy ponad ludzkie siły i przy użyciu tak słabych środków, ale on Muhammad (ﷺ) miał w swoim zamyśle do przeprowadzenia tego wielkiego projektu, jedyny instrument, siebie samego i żadnej innej pomocy poza garstką paru wiernych mężczyzn żyjących na skraju pustyni.

Nigdy też wcześniej żaden człowiek nie ukończył tak wielkiej i trwałej rewolucji w świecie, kiedy to niespełna dwa wieki po jego pojawieniu się, islam jako wiara i władza panował w całej Arabii i opanował w imię Boga, Persję, Khorasan (wschodni Iran), Transoxiana (obecnie tereny w Centralnej Azji: Uzbekistan i południowo-wschodni Kazachstan), zachodnie Indie, Syrię, Egipt, Abisynię, całą północną część kontynentu afrykańskiego, kilka wysp Morza Śródziemnego, Hiszpanię i część wschodniej Europy.” Jeżeli trzema kategoriami ludzkiego geniuszu są: wzniosły cel, małe środki do jego realizacji i zdumiewające rezultaty, to kto mógłby odważyć się porównywać kogokolwiek z wielkich ludzi do Muhammada (ﷺ)? Najszynniejsi ludzie tworzyli tylko armie, prawa i mocarstwa. Jeżeli coś tworzyli, to tylko potęgę materialną, która to rozpadła się często na ich oczach.

²⁷ Był on poetą, członkiem rządu i raz kandydował na prezydenta.

Muhammad Wyśłannik Boży pokój z Nim

Ten człowiek (Muhammad) poruszył nie tylko armie, mocarstwa, systemy prawne, ludzi, dynastie, co więcej poruszył ołtarze, bożków, religie, ideologie, wierzenia i dusze; co trzeci mieszkaniec świata to muzułmanin.

„Na podstawie Księgi, której każda litera stała się prawem, stworzył on duchową społeczność, w której połączył ludzi różnych ras i języków. Pozostawił trwałą cechę tej społeczności muzułmańskiej, jaką jest odrzucanie fałszywych bożków i poddanie się Jednemu, Jedyńemu Bogu. Wspaniałość i cnota naśladowców Muhammada została uformowana poprzez patriotyzm sprzeciwiający się kategorycznie bezczeszczeniu Niebios, cudem było podporządkowanie 1/3 ziemi temu dogmatowi, cudem rozumu i rozsądku.

„Głoszenie idei jedności Boga wśród wyjąłwionych teologii, było już cudem, który spowodował, że wypowiedane słowa ustami Proroka obaliły i zniszczyły wszystkie świątynie fałszywych bogów, spalając ich bożków z jednej trzeciej części ziemi. Jego życie, medytacja, jego bohaterskie przeciwstawianie się przesądom i zabobonom jego kraju, furii bałwochwalstwa, jego wytrwałość w tych poczynaniach przez 15 lat w Mekce, akceptacja publicznego znieważania i nieomalże zostania ofiarą swych bliźnich: wszystko to i ostatecznie jego emigracja, nieustanne nauczanie i walka z przeciwnościami, wiara w zwycięstwo, oraz jego nadludzkie przewycięzanie niepowodzeń, cierpliwość w zwycięstwie, jego ambicja, która była absolutnie poświęcona jednej idei, jego niekończące się modlitwy, jego duchowe rozmowy z Bogiem, jego śmierć i jego triumf po śmierci, to wszystko utwierdza w przekonaniu o jego autentyczności jako prawdziwego wysłannika Boga, dzięki czemu był w stanie przywrócić dogmat wiary. Dogmat, który tłumaczy jedność Boga i Jego niematerialność. Dzięki temu dogmatowi znamy Boga i wierzymy w Jego świat niewidzialny.

Muhammad Wysłannik Boży pokój z Nim

Filozof, orator, apostoł, ustawodawca, odnowiciel racjonalnych przekonań i wierzeń.....Założyciel 20 ziemskich mocarstw i jednego niemającego granic duchowego królestwa, tym właśnie jest Muhammad. Biorąc pod uwagę wszystkie standardy, jakimi można by zmierzyć ludzki geniusz, możemy zadać pytanie, czy jest jakiś większy człowiek od niego?

Dr.Abdurrahman Abdulkarim Alsheha
P. O. Box 59565
Riyadh – 11535
Arabia Saudyjska

„Pokój i błogosławieństwo Allaha (ﷺ) niechaj będą z wysłanym jako miłosierdzie dla światów - naszym Wyśłannikiem Muhammadem (ﷺ), z jego rodziną, towarzyszami oraz wszystkimi, którzy szli jego śladami, aż do Dnia Sądu Ostatecznego.”

Prosimy Allaha, aby przyjął od nas wysiłki włożone w tę pracę
Jeśli osiągnęliśmy sukces to zapewne od Allaha
a jeśli popełniliśmy błędy to
od nas i od szatana.

Drogi czytelniku! Religia islamu jest religią objawioną i całościową. Jest konstytucją szczęśliwego życia doczesnego i wiecznego.

Jeśli zauważysz u niektórych muzułmanów złe zachowanie i niemoralne postępowanie to wiedz, że islam nie ma z tym nic wspólnego, a powodem naganego zachowania niektórych muzułmanów jest brak wiedzy religijnej lub słaba wiara. Nie można osądzać islamu na podstawie nieprawidłowego postępowania niektórych jego wyznawców.

Ta podstawowa informacja stanie się kluczem do szukania prawdy, której powinny towarzyszyć następujące sprawy:
-pozostawienie osobistych kaprysów i fanatyzmu religijnego
-szczerą chęć do poznania prawdy a nie wyszukiwanie i wytykanie błędów

Muhammad Wysłannik Boży pokój z Nim

-niezależność w myśleniu, aby Twój osąd nie był przywłaszczeniem cudzych poglądów

- Jeśli chcą Państwo otrzymać dodatkowe informacje o islamie prosimy napisać na następujący adres:

Centrum Islamskie
Ul. Hetmańska 63
15-727 Białystok - Polska

lub prosimy pisać na adres:

E-mail : wahab114@hotmail.com

Prosimy odwiedzić następujące linki:

www.islam.org.pl

www.muzulmanka.pl

www.islam.pl

www.islam.info.pl

www.islam.com.pl

www.planetaislam.com

www.as-salam.pl

www.islam-guide.com